

Ethem Vayvaylı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

02.05.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ağlamanın Farkı Yok G÷lmekten

yok aslında farkı ağlamanın
g÷lmekten bir duygu olarak
yorgun omuzlarından bir kuş kalkar
her ikisinde de gagasında kurşun tohumuyla
bir döl alır denizler, göller ve sevda
bu kuşun göklere ağmasıyla...

of, yine yalnızım,
bir sürahi su yanımda; bulanık
kahrımdan seni seviyorum yine
sana ağlar gibi yapıp
bir yudum alıp sudan
yine kahkahalar atıyorum
seni seviyorum nüveylâ

bir bakıma gölgeliksın sıcak çöllerde
bir ardıc altı takasısın kırlarda
sana ağlamak; inlemektir melhem dokunuşuyla
en yıpranmış dokuların birinin içinden
seni sevmek delirmektir yıldız çorbası içinde
bir nane çöpü gibi sağa sola gitmektir
of, seni seviyorum nüveylâ!

sana g÷lmek kandilleri dağıtmaktır ırmaklara
mumlukları buluşturmaktır yunak taşında
lime olmuş ayışıklarıyla; sevda çalmaktır
dikencikten oyulmuş bağlama sazıyla
delirmektir evet delirmektir
boğaz gibi bir denizin içinde

seni sevmenin bir farkı yok
aslında senden nefret etmekten
yine içime ağır gelmiş sigara dumanı biçiminde
en ötelere üflenilmek üzere doğurulmuş
gibisin bu aşk için...
beni getirdiğin yere bakılırsa
sonsuz sükunet yerinden ırak, bir alıngan
gelincik başının saklanması gibi duruyorum
ışığa muhtaç yeşil ormanlar içinde

of, bayılıyorum sana nüveylâ
bir kuşun gagasında taşıdığı kurşun tohumu gibisin
dertlisin, gamlısın, yeknesat yayılan buğusun
ama seni çok seviyorum
bir ceylanın son nefesi, bir kentin
ortaçağ soylusu gibisin, nüveylâ
güzelsin.

kocaman bir elma tadında; farkında
yırtıcı kuşların ve onulmaz kahramanlıkların
karşısında çaresiz kalıp beni sevmiş
gibisin.

nüveylâ, ağlamanın farkı yok gülmekten
bu akşam beni satacak gibisin!

Ethem Vayvaylı

Ağlayan İçindeki Dikenlerdir

soygun başladı
sabahdı erkenden gözlerinde
akşam olduğunda sedefler ortacıkta
bir sahilde, buğuya bulaşmış yanaklarıyla
terkedilmişti
başkasından

kadındın
yüreğin dağ babalığını emerse
ancak bilebilecek sıcaklıkta
sahra bakışına ram
incecik incecikti
gülüşmelerin

ağlayan indeki dikenlerdi
yıldızların kovduğu çocuklar
doluşmuştu kapından
incilerin ve mamuşkaların ardından
harap gölgeliklere geçerken yaşam
koşuşmuştu çocuklar
ardınsıra kapından

şimdi hür özlemleri oğaltırsın
aşk bulunmaz fırsat kalırken
iki parmağın hep tıkırdar
hep ağlar şafaktaki karıncadan atın
farkındaysan her akşam
her alaca güneşin ardından
bozgunu tutar omuzların
bir adamın arkasından

o adam benim
şehrin puslu aynasından
yarım gülümseyen
körkütük
parkesi Beyoğlu kokan
tanımazsın
şapkamı unuttum Kadıköy vapurunda
şansından

şimdi gel
ben sana kaldım

Ethem Vayvaylı

Ak günlük

-Belginliğime-

Sustuğun bir mevsimdi
Akşam olduğunu hatırlıyorum
Yağmurun azar azar dindiğini
Hasretin kat kat arttığını...

Küçük bir kul bem olsaydı diyorum
Dağlardan kiraz ağaçlarını s kerdim
Bir sedir yapardım ocağın başına
Ve g lgeni yapıştırıp duvarlara
AĞlardım
Gittiğin bir mevsimdi

Irardı solgun yanaklarından güneş
Denize göç eden ırmakları hatırlıyorum
Alevi kiskanen dudaklarındaki tuzu
Ve sonsuz acı içinde kıvranan ruhunu
Tamı tamına hatırlıyorum

Bir d rağacının altıydı
Yaz gecelerinin ağardığı  amlıklarda
Uzun ve ince gecenin içine kaybolup
Yokluğumu aradığını ve özlediğini
Hiç olmazsa sararıp solduğunu
Ve bir kibrit  akıp geceye
Onu da pınara attığını hatırlıyorum

Korktuğun bir mevsimdi
Ceblerinde yontulmuş çakıllar
Boynunde yer yer soyulmuş demir zincir
Yüreğimin üzerinde durmuş
Ellerin kenetlenmişti ellerime

Ethem Vayvaylı

Aklımda Bir Şey Var

---sana---

aklımda bir şey var
uyutmuyor beni
küçük, önemsiz
oysa uykularımı kaçırarak kadar
diri, dişe dokunur
faydası yok
serinlemesi için ayakları cama dayamanın
başı musluğun altına tutmanın
yok, imkansız hayyaller kurmanın
anlamı,
kahveyi kestim
gözlerimi ilk akşamdan kapattım
hatırlamak istememdim ne yaptımsa
geçmişte, şimdi
hayata bel bağlamadım

yok ama faydası
yastığı ikiye katlamanın
yatağı ters çevirmenin
çarşafı yırtıp atmanın
aklımda bir şey var
uyutmuyor beni

ne zaman düşünsem, hüzün dolu
bir sabaha başlıyorum
perdeleri aralayarak
sokağa atıyorum her yanımlı
yok, kimsesiz kaldırımları arşınlamanın
bile faydası yok,
çorbacıda duru iki kaşık almanın
üst geçitlerden ışık ırmaklarına bakmanın
polisten kaçmanın
köpekten korkmanın

sıcacık ellerimde dokunduğum her köşede
derin bir yokluk sarıyor beni,
dağılmış kristallerden söz ediyor her gece
bir hasret
her an karşımda
aklımdan hiç gitmiyor.

aklımda bir şey var
yıllar önce de vardı
yıllar önce de aşkıttım ben
o zaman da ağladım, o zamanda yandım
ama gidip uyudum.

Aklımda şimdi sensin
anlatamam sana
bir gün gözlerime bak

anlarsın mutlaka.

10.07.2002

Ethem Vayvaylı

Akşamlarım Oldu, Sen Olmadığın Zamanlarda Bile

bir derin mısra gibi çektim içime göçleri
azı-çoğu yok burukluğun mevsiminden başka
anıları çoğaltanı yok biliyorsun artık savaşın
kanıtsanmış bir hülya tomurcuğu yaşıyor her zincirli gerdan
her dudakta sarmaşık zehri karşılıyor geceleri ve ötesini
yeter artık bir yolda da yalnız bırak beni
yalnız yaşat sen biraz da içinde çoraklaşan harşeyi
ama herşeyi...

benim akşamlarım oldu, suskun, asude
bunların hiçbirinde yoktu gözlerindeki derinlik resmi
hiç birine sarılmadım arkada kalmış coğrafya gibi
hiç biriyle barınmadım kaçak aşkın
hiçbiriyle...

ah ezeller kızılığındaki gelincik, yuvam, saltanatım
köşelerde uyuttuğum sokak kedim,
bağrına basmadım, ihanet sokmadım yurduna
bir bakışın arkasından anlamadım bunun son olduğunu
ben aşkı son bakışa saklamadım ama
saklamadım ama düğümler attığım halatları
yontulmuş limanların kabartma duldalığına
hiç ama...

sen olmayınca gün batımı yarenliklerim,
soyulmuş deniz kabuklarım, aşınmış ayakkabılarım
bulunmaz gönül hoşluğu içinde hür tutulan bu yüreğim vardı.
sen o zaman da yoktun, şimdi de yoksun!
ya neden, yakılmış bir şehir, kapanmış bir kuyu,
delinmiş bir gökyüzü var üzerimde,
ya neden imkasızı denemiş durmuş
bir kırılmanlık içindeyim şimdi.

17 Nisan '02

Ethem Vayvaylı

Aslında Gülmek İşin Aslı

ağlamak
mutlu eder bizi
ağlamak
erdirir başımızı
göge
ağlamak
tatlı bir elle uyandırır
bizi uykumuzdan
ağlamak
sabahlara kadar ağlamak
yormaz kalbimizi
kör etmez gözlerimizi
ağlamak
kucak dolusu gülle
durur kapımızın önünde her sabah
güleryüzlü, taptaze
neşemizi paylaşır
yarıya böler günlerimizi
ayağımız daha sağlam basar yere
ağlamak
duyurur içimizdeki sesi
ağlamak açar kapı sürgülerimizi
dolar içimize sevgi
ağlamak
götürür bizi
cesaretle
sevgilinin
gözlerinin içine.

(08 Nisan '00, Ankara)

Ethem Vayvaylı

Asuman Donanması

İşte yıkansa bu orman
Tarihin derinlik yağmurlarıyla
Yeniden yükselse asuman
Dağların ince ruhlaryla

Ebede sabırsız kaldık
Bir an evvel tüketsek rüyayı
Cebimize karşılıksız aldık
Asumandan aşkı ve hayayı

Ricat sesi dudağımızdaki
Götürülen Hallac'ın kelimeleri
Kızardı yanağımızdaki
Gök ve ateşin mor gülleri

Nemlendi hükümdarın dudağı
Barış çağırdı güvercinler
Göklerde sevginin adı
Tarih ne derin inler!

(27 Aralık '97, İst.)

Ethem Vayvaylı

Aşk

Aşk dediğin nedir ki
Tenden bedenden sıyrık
Çocukların içinde
Yaşadığı bir çılgılık

Aşk dediğin nedir ki
Histen nefesten varlık
Umutsuzluk içinde
Karanlığa son ılık

Ethem Vayvaylı

Aşk Saklı Bir Yağmur Kokusudur

Sen yağmuru kucakla
Top top gül yumağı gibi
Sarıl sıkıca yağmur saçına
Dökülsün göğsünden aşağı yağmurlar
Sen saltanat ülkesinin kızısın
Saçların kumral, gözlerin
Hür bir ceylanın yakarışı kadar diri
Sen ağlamak umudunda büyümüş
Kocaman bir gülüşün ki
Yağmurlar gülüşle büyür
Saltanat ülkesinde

İçinden çiğdem eriği dökülür
Yağmurlardan bordo gönüllere
Kıskanç bir kanatlanışın arkasında
Durur aslında saklı bir yağmur kokusu
Ne zaman yanar topraklar için için
Kavrulur, o zaman bırakır iplerini
İçindeki yağmur coşkusu

Aslında aşk yağmurdur
Kimi zaman özletir kendini
Bazen izinsiz kalır aylarca iç cebimizde
Aşk aslında
İkindi üstü başlayan hüzündür
Sırılsıklam yağmur altında

28 Nisan 2002/02: 11/Cebeci

Ethem Vayvaylı

Aşk-ı Herkül

Daha fazla beklemeye değer mi?
Alevden yeleğe sarıldı tahammül

Ethem Vayvaylı

Aşklar da Tükenmekde

gitgide zaman belli
zaman tükenmekde
ah ethem, göklerin dikenli
ve kederli kuşağı
aşkların da tükenmekde
solgun damarlarından
eğreti gibi çekilmekde ayışığı
ve bulutlu seninlelikler
döşenmekte kıyılara
bir hüznün ki tadında
leylakların anımsadığı
ve dudaklarına bıraktığı
büsbütün acı yaratılmakta
olsun ethem, sen korkak
ve irak

ve kaçak
kalmadın tatlı renk ve dil
ile uçuruma açılmış nihayet
solgun umudunda yaşamadın
o soysuz tenin ve gözlerin
artık sevebilmeli hem bazen
en muğlak emeline ortak
kılmalısın kendini toprağın
kül ve su dolu kışacık
bitiveren yolculuğuna
gitgide zaman tükenir
ve ah ethem
dolanır göklerin dikenli
ve kederli kuşağı
boynuna
şimdi
İstanbul küllenmekte
aşklar da tükenmekte

13.12.2000/19:44
Bolu/Sertoğlu

Ethem Vayvaylı

Av Sonrası İtibarımız

Tundra iklim toprakları gibi
Dudaklarımızda kalan itibar
Sineye çekilen üç-dört yaşlarında
Bir çocuktaki hayatımızdaki kar

Memleket yollarından ırayan
Çıplak sırtların ak entarisi kar
Üzerinde tavşan izleri
Ömrü bitiren acı intihar

Uzayınca dağlara tüfek sesleri
Ardıç altlarına düşer üveyk kuşları
Göle değmiş iplik gibi titretir yeri
Kara serilen mermi kovanları
Omuzlardan sızar tavşan kanları
Filelerde yaban ördekleri, göl kuşları
Ve sürer gider hayata inhirâm

Dağların aklında kalır genç adamlar
Her dalına beyaz şapka takılır çamların
Hetik ihtilaliyle kapanır tavşan izleri
Kurşunlarla oynar kuş tüyleri
Baharla gelir dağlara istiklâl

Sönmüş ne anlamı var eski hayatın
Her güz göle döküler hürmüz ışıklar
Dizlere kadar kar, adam boyu gam
Ilık bir kanla alınır hayattan intikâm

Her av sonrasında
Avucuma toplanır bütün avcılar
Tundra iklim toprakları gibi
Dudaklarında kalan itibar

(27 Temmuz '97, Göksun)

Ethem Vayvaylı

Ayrılık Bu

benim mavi denizime
ne zaman ürkek ceylanlar gibi
girmeyi düşünüyorsun?
su çirpintıları okşasa yüzünü
umutla dönsen yeniden köyüne

kırgın yürekler döner
kırık bilekler biter
kuşlar su içer
ama ayrılık bu ceylanım
insanlık biter bu bitmez
kan akar ırmaklar, tarih silinmez
çağlardan çıkmaz kan izi

sen yine de
gir benim mavi denizime
ağlaşalım sırtsırta
dizdize.

(20 Nisan '98, istanbul)

Ethem Vayvaylı

Babil'de Sevgiliye

İlk defa sen anlatmıştın
Benim bir kişi olmadığımı
Çamlığın, derenin, çatın
Babil'in akşamına sevgili

Gözlerindeki mavzer bakışın
Ne bozgunlara düştüğünü
Kurtarmak için soyluca aşka
O kadar gerek duyduğunu

Tüm azametini toparlandığı
Akşamı indirmiştin saçlarına
Al götür yüreğimi der gibi
Uçsuz bucaksız dağ başlarına

Ellerinin gölgesi ayaklarımda
Umutsuz prangalar kuruyordu
Gözyaşlarındaki 'kal' çıpıntıları
Yurdumun sahiline vuruyordu

Şimdi gitme zamanı sevgili
Türkü söyle sen yalnız ırmağa
Çamlığını, akşamını Babil'in
Bir sabah anlatırım sana...

Ethem Vayvaylı

Bahtına Eren Güller

Zamandır ağır yenilgilerden uyandıran beni
Ellerimde güller...
Ricat emer dururken yalnızlığım
Rıhtımları boşaltıp, söküp iskeleleri
İncecik yollar açıp yeşil gözlerinden
Narin yüreğine demirledim şimdi.

20 Haziran 2003/Ankara

Ethem Vayvaylı

Bebeğim

Karanlık temmuz akşamları
Yollarını ben bekledim
İndirdim hep yıldızları
Işığına nur ekledim

Kurumuş dudaklarında
Nisan Yağmuru kokladım
Yalnız kalmış bu sevdana
Doksan yıldır yâr aradım

Ülkemin son vuslatında
Özlemimi gidermiştim
Yürüyordun at sırtında
Ben hep sana imrenmiştim

Doğruldun cihana yürek
Gün dediğin gün gelecek
Sevdam buket buket olup
Karanfili dost bilecek

Haydi tut da ellerimi
Gözlerinden bir öpeyim
Çekinmeden tüm mazimi
Sana emanet edeyim

Ethem Vayvaylı

Beklenen

Şimdi pencereleri kapatma sırası sende
inandığın şiir dizeleri ile kalkıp
bir kezcik dışarıya baktıktan sonra
gömüleceğin karanlığı yok sayıp
pencereleri kapatma sırası sende

Ethem Vayvaylı

Ben Sana Aşıktım Nüveylâ

yapraklarda
gece alevinin dolaştığı
topraklarda ılıman
hürriyetin
pencerelerde kaçak
yaşamın
toplandığı sürgünlerde
ben sana aşıktım nüveylâ! ...

kırmızının revnaklara
sarıldığı
kırağının
örttüğü pınarlar başında
suskun manolyalar gibi
ben sana aşıktım nüveylâ! ...

titrek kirpiklerinde
yüreğin buğu buğu
geldin içime
alevin ve ayazınla
ağlaştık oysa
göğsümüzü gezen
güz melteminin altında
ağlaştık gözgöze
ağlaştık nüveyla! ...

18.10.2000

Ethem Vayvaylı

Ben Sana Git Diyemem

yanımda ol dedikçe
duydukça yüreğimde
uygarlık kargaşasını aşır
sevimli kasabalar halinde
denizini,
olta iplerini
ve çekingen bedenini
alarak geliyorsun

ben sana git diyemem
ayaklarına gölgelerimi asır
saçlarına vurgunca dokunan
güneş ışıklarına
demir döküp
dudakların kadar ateş içinde
kalıncaya kadar bedenim;
kış mevsimi de başlayır
donmayınca balıklar
ben sana git diyemem

022001

Ethem Vayvaylı

Beş Yıl Sonra

boynumdaki topraklara eğil
damlaya kanaat edemem yağmur
gözlerimde deryayı bul
kipriklerime asıl dur yağmur!

bir gülün ayrılığa yanıuk gözlerinde
rüzgar koklayan masum ellerimle
avuğlarımdaki hasret kırbalarından
içerken sevginin çatlak dudakları
karınca izleri gibi kaybolup giderim

suretim eskir gitgide gözlerinizde
solmuş bir yaprak uçar yüreğimden
alnımızı ıslatır yarım bir yağmur
biliyorsunuz, herşeyi saklamayın benden
yalnızlığın evine defolup giderim

(19 temmuz '98, Kadirli)

Ethem Vayvaylı

Beyaz Geceler

beyaz gecelerde
zambak içinde
keskin uğursuzluk içinde
kaşlarındaki alingan tav
aşkın yakarışı içinde
sevginin aşkı içinde
beni yanından sav
beyaz gecelerde

uzun bacaklarında
tükenirken alev sarmaşığı
bıçağın saplanışına
yön ver dudaklarınla
gece boyunca
gizi içilmiş sözcüklerinle
beyaz gecelerde

(2000, Ankara)

Ethem Vayvaylı

Beyaz Kolye Beyaz Gerdan

nerdesin
beyaz ayaklarınla
kar yağmış odama girsen
seni bekler beyaz perdeler
hepsi ak,hepsi beyaz
fotoğraflar dağınık
umutlar siyah-beyaz
hepsi bıraktığın yerde
ortada beyaz yatak
etrafında beyaz güller
beyaz kolye,beyaz gerdan
şafak atmak üzere
ortalık süt beyaz
seni özledim
dişler inci,kız beyaz!...

Ethem Vayvaylı

Bildik Şarkılar Çalınmaz Olur

Tarlalarda güzün sarı firez olur
Bir derde düştüm ölümüm tez olur
Yağmur yağar eşikler geçilmez olur
Ne olur bir de sen ağlatma yâr beni

Yasak mahpuslardan sorulmaz olur
Dostlarım haklıyı korumaz olur
Bu virân yurтта da kalınmaz olur
Ne olur bir de sen ağlatma yâr beni

Karakuşlar kurdu ulutmaz olur
Dalgalar sahili uyutmaz olur
Yanar özgölüm de su yutmaz olur
Ne olur bir de sen ağlatma yâr beni

Göğе erer başlar görünmez olur
Öl deyince beyler ölünmaz olur
Eğri odunsuz ocak tütmez olur
Ne olur bir de sen ağlatma yâr beni

VAYVAYLI'm kendince avunmaz olur
Bildik şarkılar da çalınmaz olur
Tabutum sırtlarda taşınmaz olur
Ne olur bir de sen ağlatma yâr beni

(18 Nisan '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Bir Erguvan Tadındasın

bilmesizsin sevginin
çarpık kentinde hiç olmamışsa sevdiklerin
hiç boşaltılmış sokakları
yorgun onurla terketmemişsen
bilmezsin dilimlenmiş öykülerin
serzeniş emen kaldırımların
yarına söylenmiş
şiiirlerini

bir yalansa demirde dövülen
kurutulan bir erguvansa İstanbul damlarında
bilmezsin
bahara inancılığın kalmamış
ve dağılmamışsa saçlarında ısıklar rüzgara
sen ne bilirsin aşkın yasak
ve doğurgan iki tarafı var
akşam olsa , akşam, gümüş itinalar
ve tükenen sevgilerin ikindi kuşatması
bilmezsin kadıköy taşlarında kalmış gülüşmeleri
sen bir ayın ardından koşmamışsan
sıçramamışsa saçlarına deniz köpükleri
varolup geçmemişindir bir kumruyla
sarayburnu'ndan

Ah şimdi Ankara'sın artık sen
bu gri bozkır kentinde
kaçak yaşayan bir adamsın sen

170501

Ethem Vayvaylı

Bir Kolyelik Ölüm

Beni kurşunla sevgili
Bir kolyelik ölüm arala benim için
Lügâtimde göl tarif edilir
Sevebileceğim ilk güzellik

Bana kurşun hediye et sevgili
Zülfüne kurşun tokala
Dalımdan koparılmadan önce
Müfreze komutanım aydı benim
Bir göle baskına gittik
Senin gözlerindi sevebileceğimiz tek güzellik
Vurduk gözlerini!

Beni kurşun rengine kattın sevgili
Göge kurşuni bir akşam bindi
Ağladı müfreze komutanım
Küskün bulutlara karışıp
Gözlerini bize geri ver sevgili
Tepelerinden bizi emzir.

Dalımdan koparılmadan önce
Yine vuruşayım gözlerindeki derinlikle
Kanasın kirpiklerimizdeki kurşun rengi
bir kolyelik ölüm arala benim için
Dolduralım yanaklarını mavi serinlikle
Sevgiyle...
Bize aşk tarif edilir
Ezelli ve ebedlikle...

(02 Kasım '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Bir Şarkı Tutturup Gittim Nihâl

göç yorgunu leyleklerin dalgın bakışlarıyla
deniz berraklığında bir kemana vurdum parmaklarımı
'aldırma sinemde bir sızı var' diye de içten bir şarkı
tutturdum gittim nihâl

bu sabah kalkar kalkmaz yaptım bunları
saçlarıma bakar bakmaz anlasana
hatırladın değil mi ne kadar büyüdüğümüzü
en az seni sevebilecek kadar nihâl

bir suçum olduğunu biliyorsun ve bazen
en acı mevsim fotoğraflarıyla doluyorsun odama
sen odamdayken yaptım tüm bunları ben
sana dokunmamak için nihân

dokunduğumda yıkılıyorsun ağlayarak
baktığımda boğuluyorsun berraklığın ortasında
işte seni çağırarak ve senden kaçarak
bir şarkı tutturdum gittim nihâl

bu şarkı bizim şarkımızdı
çocukluğumuzu kuşlarla bölüştüğümüz akşamların
alevde açan utangaç çiçeklerimizin
ve sıcacık denizde yüzen gözbebelerimizin şarkısıydı
söyledim ve sustum nihâl

sen hiç dinlemedin ki! ...

(11 Ocak '00, Kıztaşı, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Bir Tenbihti Sadece Şarkılar

Gelincikler çok gençti o zaman için
Yeni yeni diriliyordu gönlümde
Bildirdan kalma aşk iksirin

Ne zaman tutsam boştu şüphesiz
Aklımda kumral ekinlerden döşenen
Lades çatma bir yol ayrımını

Bütün yolların bir kitapçıda bittiği yerde
Bir ışığın suları delip gittiği yerde
Bir yangının duyguları erittiği yerde

20 Kasım '97, İstanbul

Gelincikler çok gençti o zaman için
Yeni yeni kıvrılıyordu mısır püskülü ve güneş
Bana gitme derken bahçedeki dut ve söğüt
Bir tenbihti sadece şarkılar, bir öğüt!

Ethem Vayvaylı

Bir Ülke Olmalı

Senin ağladığın bir ülke olmalı
Çocuklarının yalınayak koştuğu yolları
Ve bu yollar boyu uzanan çalılıkları
Mavi denizlere dökülen ırmakları
Olmalı senin ülkenin...

Senin ülkenin ağzında ateştopu
Topuklarında günyanığı dikenler
Ve dudaklarında mor akşam izleri olmalı
Beklemeli kapı önlerinde kadınları
Gidenleri ve dönmeyenleri beklemeli
Yemen'e gidenleri...
İstanbul'u mesken tutanları...
Alamanya'yı vatan edenleri...
Beklemeli günlerce; iç geçire geçire
Senin bir ülken olmalı...

Senin ülkende bahar türküleri
Kavruk başaklar gibi salına salına
Ve sana dokunarak söylenmeli
Rüzgârla ateşin oyun birliğinden sonra
Aşkın ortada bıraktığı geceleri
Hançerle bölen delikanlıları
Güllerle örten genç kızları olmalı
Bir yol olmalı çocuklardan sonra
Kağı ile trenin kıyasıya yarışına şahit
Trenle otomobilin buluştuğu hemzeminlerde
Son bulan ve hayatın sonu olan bir yol...
Bu ülke senin olmalı!
Ağladığın; ağladığını anladığın
Sürece yaşadığın bir ülke...

Ah sevgili nüveylâ!
Bir ülke olmalı...

Ethem Vayvaylı

Bir Zamanlar

O kadar tatlısın ki
Ah hayat!
Seni yaşamaktan korkuyorum
Bitmeni,tükenmeyi unutuyorum
Bir diriliş gibisin
İçten ve tutkun
Ah hayat.ah hayat!
Seni yaşamaktan korkuyorum

Ethem Vayvaylı

Birgün Gidersin

yarın en güzel yaşamı
aldırmadan bırakır geride
fayton tıkırtılarınca berk
ezer gidersin taş sokakları

umutsuzluk yapışmamış olur
turuncu kokan saçlarına
düşmez balkonların yeşermiş gölgesi
ki önüne durasın

gidersin parlak gümüşten
tütün tabakan iç cebinde
kime ne incinmiş,acı çekmiş
kurşunlu suların yanılsıyan güzelliği

birgün indirir parkeni duvardan
sırtına alır gidersin

Ethem Vayvaylı

Bitevi Yolculuklar

yoruldukça bedenim
adımların hızlandı
aldı götürdü gece yarısı
seni arabalar

ben kaldım yerli-yerimde
kucağımda okuduğum kitap
yarıbaşı, bitkin, dalgın
aldı götürdü seni arabalar
Esentepe'nin ıslak caddesinden
Mecidiyeköy'ün bilmem neresine
ne bileyim
aldı götürdü seni arabalar...

Ethem Vayvaylı

Büyümeı Bekleyen Aşk

Elbet yeni söylediğimiz şarkılarla
Herşey daha da güzelleşecek
Bir kuğu tüneyecek bacamıza
Ve bir ıslık geceyi ikide bir bölecek
Akşam uykusuyla beraber gece kuşları
Yeni doğmuş aşklarla birlikte ayrılıklar
Hasret dolu saatlerde savrulan duman
Ve duman içinde yeni hüzünler olacak
Sabaha merdiven kurmuş kınalı kız
Gelincik tarlalarında yalınayak koşarak
Balonunu yerde sürükleyen bir çocuğa
Anlatıverecek yeni söylediğimiz şarkıları

Ethem Vayvaylı

Cam Kırıkları ve İnci Dolu Filem

Eğildim, eğildim
En derin kuytular da gezdim
En olmadıklarından mercan adalarının
En saklı kalmış inci pazarlarının
En içlerinde gezindim

seyrettim
En zirve tepelerden, makam uçlarından
Şan u şerefinden, sarsılmaz burçlarından
Kozmografyayı seyrettim

Sokak sokak gezdim ayyaş türkülerimle
Pencereye çıktı mahallenin tüm kızları
Arkamda yırtık bir cepken bıraktım
Yine o mahallenin adamlarına
Bir başka makama geçtim

Olmadık kürsüler kurdurdum
Belediye encümenine
Tüm ahaliyi topladım vapur iskelesine
O eskiden kalmış küflü limanların
Ne nutuklar attım
Ne olmadıklarından anlattım aşkın
Ve dağıldı etraftaki cam ve çerçeve

Akşam olurken yorgun bedenimle
Ah!
Elimde cam kırıkları ve inci dolu filemle
Yine bir küflü vapur iskelesinde
Bildirildim mercan adalarının vapuruna
Çoğu çocuk, çoğu genç ve kadınla
Sürüp durdu yolculuk bir içimlik molalarla
Yarım kalan sigaralarla
Hem ecza hem baldıranla
Getirildi önüme bir anekdotla
Şehir ve denizin en olamdıklarını
Ve en derin kuytularını
Kılı kırk yaran aklımla
Gezip durdum mercan adalarını

03 Eylül '97, İstanbul

Ethem Vayvaylı

Çağla Buzullarından Sökülmüş Zaman

zaman kar fırtınalarının
akşamdan içip
yollara kadar inmesinden
kurtların öte
zaman atların öte
kandillerin,kadınların,aşkların öte
benim en beri memleketimdir

sırçadır siyah inciler içinde
ne akalga ne durağan bilemezsin
dipdiri dudakları salınır güneşle
birlikte sararan denizlerin
en tuzlu uzaklıklarında
en çiçeksi uyanışı koklar ilkbahar
her nefesin düşüşünde
sereserpe zamana
zaman

sonra çağla buzullarından sökülmüş
en soğutucu yeşiller yüreğimize
kurtarılmış tebsiler sunarken
mavi gök anlar
toprak bakır ikindilerin çoğulsu
sarılışını anımsar kolkola
bedenbedene şehrin en kalabalık
apartman girişlerinde

sussam şimdi dirilik kalmış
o yaşanmamış duyguların içinde
bir zaman olur aslında
sulanmış meyvelerin
bir zaman heryanın
gözlerin
tenin

şimdi dalgın kuğular beslenir
çatılara düşen gözyaşlarıyla
kaçar arkandan zaman
zaman budala yakarışlarla
sokular zümrütlerine
duydukça akli gider
akli kanar yangınlarda
düşer yanık bedenli gece kuşları
köşe bucak kesilmiş çeşmelere
aydınlık gülümsemeni yaşarken
bebek
yaşarken enguvan tadında
buseye dönüşen melodiler
uykuyla karışık ağlar zaman
ağlar yarı aydınlık sahanlıkta

ey pembeler girmiş zaman

zincirlerine Şebboy saklamıŐ kızı
ne kaldı ellerinde sararan zamandan
tut yücelikte devrilmiŐ bir saltanat
deliveren gövdesinde  akıyla kazınmıŐ adımız
işlenmiş aşk
örselenmiŐ şiirler
zaman şarabın tadında
ayrıldık zamandan böyle bir zamanda

280401

Ethem Vayvaylı

Çoban Yıldızı

Hiç esmedi yamaçlarımızdan
Zihnet bakışlı yılışık rüzgar
Hayalmiş tastaki fırtına ricattan
Altın bakracında ıslanırken yıldızlar

Utancımızdan düşler yurduna vardık
Dudaklarımızda hasret katarıyla
Bir bir gecenin koynuna yuvarlandık
Güzün salkımında ümit tığlarıyla

Başım öne düştü geceye hicabımdan
Yutkundum aydedenin loş ışıklarını
Camları rengarenk bir bardağın alnından
Duyar gibi oldum çoban ısıklarını

Üstümüze kubbelenen gökyüzünden
Koparıp aldım çoban yıldızlarını
Gönül ipeği beyaz-sarı zülfünden
Muştularla donattım çarşılarımı

Ethem Vayvaylı

Çocukların Şarkısı

Özümdeki seslenişi
Çocuklara anlatmışım
Onlar ağlamasın diye
Şehre adım atmışım

Hayret doğru, umut yanlış
Vadide kum karış karış
Çocukların şarkısını
Alıp götürdü bu akış

Ethem Vayvaylı

Çukurova Zincirıkları

ki bazen buğulanır da
akşam sefasına başlamış gözlerim
sen düşersin aklıma
çukurova zincirıkları kadar keskin
vurgun emdirisin bana
özlediğim şurupsu kızılık kokan
dudaklarından...

ki bazen nemlenir de
derin kaygılara batırılmış kirpiklerim
sen çığlık atarsın bu kaygıların ortasından
toros kayalıkları kadar bencil
yorgun gezdirirsin beni
özlediğim korsu kızılık dağılan
kollarında...

Ethem Vayvaylı

Dalgalar

O aşûde yorgunluğumu
Dağlardan denizealandı
Son yongam çınar dalını
Denizler aşırı salandı

Ne zaman oldu da rüzgar
Benimle geçti köprüden
Artık kalır oldum uzak
Deryada akışan sürüden

Ethem Vayvaylı

Dâr Ağacı Gözlerindeki Mor Halkalar

Bir sevenim olsun isterdim
Umutlarım olsun, dikenim olsun
Çiçek götürmedim giderken yüreğe
Camlar tıkırdamaz, kilitler çevrik olsun

Kalemlerin devrik cümle kurmasını
Bakışların ağlamasını öğrendim
Gözlerinden sökülen mor halkayı
Kanlı gözlerime gemledim

Işıklar hıçkırır anladım
Kalbim Mevlânanın tekkesindeyken
Dudaklarım Dadaloğlu'na ilişti
Onsuz olacak şey miydi?

Ona ağlamamasını
Bu günlerinde geçeceğini söyledim
Hıçkırıkları ışığı kıstı
Kalkıp köze yaslandım

Ağlama dedim ateş beni yakacak
Hayat beni sana koymayacak
Dâr ağacı gözlerindeki mor halkalar
Beni çiçek getirmedi diye asacak

(17 Nisan '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Deli Dumrulum

Önce başını eğ, yudum yudum duy
İşte bir yürekten içen şiir bu.
Geç vakit, sessiz, çiçeksiz, hem kimsesiz
Bir ulu tepeden esen rüzgar bu.

Gözlerinde parlayan mücella yalnızlık
Şu ağır başlı, şu sahipsiz, şu sıcacık
Gerisine aldırma; bir ekmek, bir katık!
İşte seferden dönen ırmak bu.

Saçları tırnaklarıyla sıyırmış çamuru
Yarı siyah, sapsarı, dalgalı ve kuru
Havanda dövdük koca dört yıl suyu
İşte bir geceden kopan ılık bu.

Islak çarmıh günlerinin ayaz geceleri
Çeyrek asırlık hayattan iz sanki
Şirtında pardüsü, ellerinin çentikleri
İşte dört seneden kalma beylik bu.

Ona denizi anlat, o sana aşktan desin
Bir içim su, bir acı çayı Ataş'tan evin
Ayaklarında tedirginlik takılı devlerin
İşte bir cümleye dökülen virgül bu.

Hep devamdan yana sonsuz sevgiye
Titrek dudaklarında vurgu, gül, palmiye
Arşa uzanmak, bayrak dikmek göğe
İşte tarihten kalan sevda bu.

Endam korkunç, boy yerinde, omuz ay
Şimşekleri defterinin arasına çak, say
Bir yaprak tazesı, gül goncası, ilk ay
İşte bir kâsede devrilen fırtına bu.

Göğsünün mahallinde cıncık saraydan
Donanmış bir köy uyur asyadan
Önüne düşen ışık kalkar kristal yuvadan
İşte bir katreden tutuşan hale bu.

Sus, sus beyhude! Çocuklar anlatsın onu
Yeniden evciliği, sokakları, Yeşilyurdu
Kopuk hülyalarla örülü yol kordonunu
İşte bir örende açan sümbül bu.

Şehirse sarkık damlarıyla ölen dünya
Ne şehir bilir ne köy ne de bir kasaba
Şormak gerek birden birkaç diyara
İşte bir yeni yetme çelebi bu.

Ne desem boş, ne bilmedik çıkmaz sokak
Cümle cümle mırıldansanm kim duyacak

Yırtık hayal, som akıl, sereserpe, müthiş dikkat
İşte bir asırlık dirlik bu.

Yalçın pınarların duru bakışı kadar saf
Şökülen her taş, oyulan toprak, eski sahhaf
Ölçüp biçtik dünyayı; bir günah, bin ah!
İşte en derinden içen gizem bu.

Şu yıldızlı kaşların, parmakların
Denize uzansa gümüş tırnakları katarın
Her hazan-ı baharda dökülen yaprakların
Üzerini örten kırağı bu.

Yalnız o mu? Kaldırımlarda donan
Bir suyu anlat, duyguları içten uyanan
Her sabah vakti doğrul, genel ranzadan
İşte güneşten yağan bir çiy bu.

O ve ben: yarı hamalıyız koca dünyanın
Kah sırtladık, kah attık kahrını asrın
Bize görünen hep pembe ölümüydü aşkın
İşte çakmaktaşını yunakta unutan aşık bu.

Önce başını eğ, yudum yudum duy
İşte delidenvari dumrul bu.

12 Temmuz '97, İstanbul

Ethem Vayvaylı

Denizin Gökyüzü

ne kadar suskun bir dünyada yaşadık
ne farkına vardık yaşadığımızın
ne de yaşamak paylaştı acımızı
ne yanımızı döneceğimizi bilemedik güneşe
ne nefesler soğudu ayaz gecelerde
ne kristal heykelcikler oluştu kirpiklerimizde
ne çok dargınlıklar yığıldı ki üstümüze
ne farkına vardık yaşadığımızın
ne de yaşamak azalttı acımızı

ne dipsiz ummanı boylamış ki teknemiz
ne güzel günleri görmeden geçirmişiz
ne sedefler birikmiş ki üstümüze
ne saklı incilerle saklanmışız
ne vurgun mavisi girmiş ki kalbimize
ne ise uyandıramamış bizi yıllardır
ne karanlık mürekep boşaltmış balıklar
ne zamandır açılmamış denizin gökyüzü
ne dipsiz ummana batmış ki teknemiz
ne güneşli günler kaçırılmış bi temiz

Ethem Vayvaylı

Doğum Günüm

saçaklardan üşüyünce düşer
yağmur damlaları
gül tohumları
doğumu umarak
saçılır
kınalı kadın ellerinden toprağa

ay yarım kalmış
güftelerini tamamlamak için doğar
hergün biraz daha büyük
gök ona kuçak açar, onu sever
bulut onu kıskanır, kanatlarını serer önüne

alev bir kızın yanaklarında
nar gibi kızarır
su, ceylanın parmaklarında
ahenkleşir, fısıldaşır

çocuklar şehval çiçekleri toplamaya uğraşır
sarmaşıkların çığlık attığı vadilerde

ben neden doğmuşum
bilmiyorum!

(23 Nisan '00, Ankara)

Ethem Vayvaylı

DüŖeçeęi Derinlik Gözlerindir

düŖeçeęim derinlik gözlerinse
atıyorum kendimi aŖaęı
kollarında bir demet gül olup,
gözlerinde bir damla yaŖ,
belirsiz öykülerle,
belirsiz derinliklere,
düşüp duruyorum.

Ethem Vayvaylı

En Son

En son sen veda ettin
Sonra düşünceler yedi beni
Umrunda değil de gittiğin
Fırtınalar beynimde sürdürdü izini

Elin son kez kalktı havaya
Kurşunlar dağ göğsümü deldi
Kızılık çöktü göğ miltana
Düğmeleri yıldızları geldi

Eskiden sevildiğim olurdu
Sence ve vurulan yiğitçe
Sonra düşünceler yedi beni
Kırgın eserken, yürüken mertçe!

24 Şubat 1997

Ethem Vayvaylı

Eski Sokaklar

Yokuş merdivendi eski devirde
Umudun öldürüldüğü sokaklar
Taşlarda seken ürkek ceylanın
Tedirginliğini çalmıştı ayaklar

Söküldü taş duvarlardan levhalar
Adlarını yitirdi o eski sokaklar
Muhteşem tarihlerinde şehirlerin
Sesini dinlerdi sokaklar denizin

Sessizce güzgöçüne yürüdüler
Sokakları kimsesizliğe sürdüler
Şehrin düşlerinde çarmıha gerildik
Mehlikâ Sultan'a aşık yedi gençtik

Ethem Vayvaylı

Ey Gül

Şimdi sularda sürgün
Pembe övgünün resmi
Ey gül!
Senin sesin bu ses mi?

(03 Ocak '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Ey Güzel Nüveylâ / Kar günleri

senin sokakların aynanın ortasında
ne yana tutsam resmin değişmez
bedenime yürür yüzündeki sıcaklık
yığılır kapıma gözlerindeki kar yığını
süpürdükçe çoğalır , boşalır kanlı
tırnaklarından sımsıkı rüzgar, içime
kuşatmaları yarıp girer bir kurt
kar günlerinin belenmiş menevişleriyle
kışlar da kaybolur yazlar gibi
kalırım ölümle, ölmek arasında
bir nehir yarası gibi kanar içim
dişi buğular çöker üzerime ölümle
mavi bulutlar arasında, korkudan
sarılır düşlerim güzel gözlerine
elveda saçılır kirpiklerin altından
ey güzel nüveylâ !
ne zaman baksam ardından baharın
uçar yalnızlığınla beni kurtarır
ne zaman kapansam düşlerinle kapına
bir yokoluş fotoğrafı kalırsın
incinir basamakların beni taşımaktan
gurur çöker taşlarına erguvan dökülen bahçene
ey güzel nüveylâ !
ne sana aşığım ben ne kendime
bir alaca sürgün ki bu nüveylâ
kaldım ölümle ölmek arasında
kar günlerinde

Ethem Vayvaylı

Eylöl ki Tadında Sevdâ

bu ne mutluluk!
görmeli şövalye havasında yüregim.
eylöl ki tadında sevdâ
kırılmış cevizlerle çignenmekte
şurup güzeli dudakların ardında
eylöl ki tadında sevdâ.

29.09.2003

Ethem Vayvaylı

Feda

Ne kırık sihirlerin fanusundan
boşalıyorum
Yaşadığım yurtları sattım
beş paraya
Bu çadır kentte senin için kaldım
senin için
nüveylâ!!!

Ethem Vayvaylı

Gece Romanını Okurken

boynuna sarılıp
konuşabildiğim kadar ağladım
susabildiğim kadar
kızgın göktaşları yağdı
gözlerimin içine
omuzlarında ağladım
omuzlarında paylaştım seninle;
savaşın,arkada kalmanın
yok olmanın
ve delice ürkmenin
boğsuk,kağ tutulu ve gri
umutsuzluğunu

kucaklarında kaçak durmanın
gidecek gibi olmanın
göğsüne sokulmanın
göğsüne kanmanın
kalmaya başlamanın
kalmaya alışmanın
serancâmını,tortusunu
tutsaklığın sadâkatını
tutkunun boşluğunu
duydukça
ıslandıkça,kanadıkça dudaklarım
yeniden kapandım içime
tacına çiyler döküldü
gelincik gönlümün
sokuldum sana

yeniden açıldım
güneş dökülürken
uğuldarken bronz bileklerin
boğarken vapur sesi şehrimi
daha aşağılarda
daha sıcak
daha kızıl topraklarda
sana alıştım

sende kalıyorum
korkumu sen öğüttün
sen dişli hıçkırıklarına
ruhlu kayalık diriliğinde
sen sükûnetime besbelli
azgın deniz hırçınlığında
yataklık ettin
solgun çiçeklerimi bir şebboy arzusunda
bağladın
buğulu gözlerine

sende kalıyorum
sar beni gelincik
çiy dökülü tacınla

ümit ve acınla
Ethem Vayvaylı

Gece Yatısı

Zamanında dağların ıslak yamacında
Taşları yastık eder gece yatısında
Düşlere yorgan olur koyun ardıcı da
Yıldızlarla mehtaba uçuşur giderdik

Gözlerimiz ağustosa aşık misali
Bağrımıza dökülür yıldızların vebali
Dokunur dudaklarımıza ıslak zerdali
Hasretine yanarak tutuşur giderdik

Çobanlarla sürüleri bir ederdik
Patates gömer küle, süttten içerdik
Ayın ışığında taşa taş dikerdik
Loçiye takılır kırılır giderdik

Hafiften uyku inerse göz önüne
Sarardı koyunlar bizi ak yününe
Yükü binince gecenin kuşluk dengine
Dökülür yollara toz olur giderdik

Çeketi atardık çadırın yanına
mavi çaydanlıklarda nane çayıyla
Ekmeği banardık yoğurdun yağına
Ekini biçmeye gülüşür giderdik

Gayri gurbette konuşuruz bunları
Buram buram kokar memleket bağları
Aşamaz olmuşuz yufka çığırları
Dam boyu karlarla kapışır giderdik

(30 Eylül '96, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Gidiyorsun

gidiyorsun
uzaklar seni çağırıyor
ellerini ellerine vurarak
bütün sendelikleri alarak

ve seninleliklere yağıyor yağmur
üşüyor kaldırımlarda korku
önümüz açık gönlümüz açık
bakmadan

anlamadan

anmadan

gidiyorsun

Ethem Vayvaylı

Git

Hıçkırıklar nasıl döner huzura gel gör
İçimdeki vaveylâ dolu ummanda sür sefineni
Bakarsın takılır yelkenine çiçek kokulu rüzgar
Doldur bakracına, git, yalnızlığın özlemini

(09 Eylül '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Gizemli Gözler

Hergün her akşam güneş
Batar senin gözlerinden
Ufuklara gemiler
Aşar senin gözlerinden

Anladım ki deniz
Anladım ki yıldız
Anladım ki bir giz
Varmış senin gözlerinde

Hergün her sabah kuşlar
Kalkar senin gözlerinden
Hicran dolu acı yaşlar
Akar senin gözlerinden

Anladım ki deniz
Anladım ki yıldız
Anladım ki bir giz
Varmış senin gözlerinde

Hergün her gece yağmur
Tutar senin gözlerinden
Alev alev şimşekler
Yağar senin gözlerinden

Anladım ki deniz
Anladım ki yıldız
Anladım ki bir giz
Varmış senin gözlerinde

Ethem Vayvaylı

Göklere Ağan Martılar

Korkmayın çocuklarım
Bildiğiniz kadar yalnız değiliz
Oğlum,kızım,zavallı karım
Biz bir aileyiz

Denizlere,dağlara ve ırmaklara
Bir ağaç bedeni gibi sırt vermiş
Beraber çıkıp güzel havalarda
Evcilik oynamış çocuklarız

Aynı sokağın yokuşunu tırmanmış
Sert ve kaba rüzgarlarda
Sabahları beraber uyanmış
Göklere ağmış martılarız

Ethem Vayvaylı

Gönlümün Kuşları

Gönlümün akşamında büyüyen ısıltılar
Bir köy çobanının getirdiği mantuvardı
Yanımda babamdan kalan martılar
Annem için gürbüz bülbüller şakırdı

Gönlüm uzardı aşkın yaylasından uzaklara
Gölgesi fistan olurdu orman kulelerinin
Yangın öncesi yonca ekilen tarlalara
Yorgun kırlangıçlar hergün konardı

Gönlüm uçardı al-beyaz kanatlarında
Aşkı taşıyan palaz kekliklerinin
Sepelenirdi yağmur mor dudaklarına
Gözlerimi uykuya gövel ördek kapardı

Ethem Vayvaylı

Gövdesi Delik Hayaller

bir bakarsın, ince boylu kumlar ağlar ardından
sararmış itimatlar, gövdesi delik hayaller düşer
uzar çığlıklar özlenmiş ıslak aydınlık sokaklara
kaybolup gider öptüğüm dudakların ateş içinde
varolmak takvimlerden sıyrılıp bir anda
ansızlaşmak belki de buğular içinde çırılçıplak
kabartmak, gümüş gövdesinde bir süvari cepkeninin
yarıp yırtmak yosun yeşili geceliğini bir genç kızın
yaşamak seninle mümkün oluncaya kadar koşmak
kızgın toros patikalarında, yamaç cılgalarında
varlıkla savaş etmek, yokluğu sinamak her kez
seni sevmek, seninle karışmak sıcak kumlara
beklemek yıllarca bir ışıklı geminin geçmesini
gelecek efsuni yalnızlığı bitirip, birden
alıp götürecekt beni şarabın kıyısından içeri
görmekli düşler, sancısız devinimler içinde
her gece kızarmış heykeller sunacak bana.

ama nafile herşey. çoraklaşan bir yaz ayı
her tarafta altıma yatan yorgun caddeler
kirlenmiş köşelerde bazen bir börtü böceği
bazen cebimde unutulmuş saç telleri ince, narif
ah bilseydim sevmek benim için değil
çıkardım ince belli sülünler evinden yalnız
yalnız yırtardım bir dağın papatyalı eteğini
eğer başımı içerdim pınarından bir yudum,
sonra göğsü diker, and ederdim varlığa
ve sonsuza dek yaşamın bir mutluluk
seninse bitmeyen güzellik olduğunu düşünüp
soylu bir onurla terkederdim yatağını...

30.08.2002/A.Ayrancı

Ethem Vayvaylı

Gözyaşı Yaşam Oldu

kapılar sürgülendi
gözyaşlarımın üstüne
en hürmete lâayık şiirler yazdım
kapı kapı dolaştım

dev karınca oldu
saman altından yuvarlanan damla
denizde boynuz kurdu kordana
karınca anka oldu

rüyalarım mühürlendi
cenneti pazarlayan papazın ağzından
yedi yere kandil diktim
ve yedi ağaçtan dal kırdım

karınca ebabil oldu
leylak yosunu saçlarımdan
toparlanmış çamurdan yuva
pişirilmiş taşla doldu

uzun kanatlar demirlendi
güneşi çeşme başında emzirdi bir anne
suya iki parmağını değdirdi
sonra götürdü memesine

yemin oldu
helalinden yontuldu dudakları çocuğun
şarkın çelebisi, garbın şövalyesi
bundan doğdu

duvarlar balyözle devrildi
ilk sokağı bir gelin geçti olmaz yere
gözlerini kaldırdı, gelin gözlerini
eğdi yeniden umudun öldüğü yere

toprak oldu
zincirlerle bağlandı bir hülyaya
dönerim demişti giderken güya
dönmeyeli aylar oldu

gelin mütevekkil bekledi
fidan gibi eğildi beli bahar başında
ebruya çaldı ışık yine sönmedi
kısılsı sesleri çadır altında

hasret sükut oldu
damladı yere iki damlalık hayat
biri senin eline, biri benim elime
ellerimiz bulut oldu

gök gülmedi
kızardıkça kızardı kiraz solukları

üç dağa ateş yaktı çobanlar
ay doğmadı

yıldız oldu
göğsündeki tunç ibriklerde kaynadı
yangın dudakların ab-ı hayatı
yaldız oldu

çok sürmedi
inceldi parmakları pınar gözlerinde
çomçalı balıklar kurbağa devrinde
göl çekildi

batak oldu
ve yürüdü erkek keçi üzerinden
tırnakları kazıdı tarihi kilden
zaman oldu

yavru döllendi
ilk celbini oldu mağarada güvercin
hürmetten eti haram oldu
bu bellendi

kural oldu
ve su ile görevlendirildi kertenkele
iki menzil sağıldı gökten yere
süt ile ağ oldu

yol çiftlendi
kapılar açıldı sopnuna kadar
suna beyazını sundu turna alnımıza
son ziftlendi

yaşam oldu
aldırmadı cebinde çakısı olan zinciriği
çobanlar incir sütüyle teleme çaldı
sabah oldu

öyküsü söylendi
bir gemide olup bitenin
aya üleş dağıtan iki tekneci
kalyona söykendi

tamam oldu
yol yaradana vardı
varlık-yokluk burda kaldı
yaşam oldu

(27 Aralık '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Gülüyorsun

Bir ikinci gölgesi gibi
Uzuyor,uzuyor,uzuyorsun
Sonra tüm bedenininle
Bir şehre giriyorsun
gülüyorsun

Parmak uçlarından geçen nehir
Yüreğine demirleyen o ölüm vurgunu gülüşler
Umursama vuslatı;
Daha içirir ayrılık deminde üç belki beşgünlük zehir

Ethem Vayvaylı

Gümüş Buğusu İçmiş Köyler

Gümüş buğusu içmiş
yoksul bir köydeyim
bakır renginde yol kenarları
söğütler köprü korkuluklarına dayanmış
bir çınar içten içe çürüyor
bin yıllık aşkın peşinden.

Gümüş buğusu içmiş
yoksul bir köydeyim
beynimde sararmış başaklar
dizi dizi su satırları geçiyor
öyküsüz yaşamların ardından
kalbimde bezgin bir ormancı
içten içe yanıyor

030801/2142

Ethem Vayvaylı

Güneşin Altında Yaşam

I.
kasaba neden yağmalandı, ahbab?
vergiler ödenmedi mi?
boyun eğerek geçilmedi mi,
güneşin altından?
renkler coşkun köpükleriyle,
okşamadı mı saçlarınızı?
kasaba neden yağmalandı, ahbab?

II.
Şimdi durun gitmeyin
Halatları geri bağla, ahbab!
kapıları açık tut çaycı
sabahlara, akşamlara kadar kalalım
uzaklara gitmeye ne gerek
bu topraklarda güneşle doğduk
ve altından geçtik boyun eğerek
bu topraklar bizim!

kalalım burda, zaman geçmez artık
yaşlanmayız geceleri boyarız beyaza
görmez bir resmimizi diğer bir resmimiz
karşı gelmeyiz hükümete
renkler coşkun köpükleriyle okşar saçlarımızı
kalalım burda zaman geçmez artık

(05 Nisan '00, Ankara)

Ethem Vayvaylı

Güneşle Uyanmak

Belki ağlamamak gerekiyordu
Yeni doğmuş güneşle uyanmak
Gözlerimizi utkulu güne kırpma
Pembe şafaklarında o sabahların

Hüzne dönüşen mor akşamlarda
Ne acılar üstüsteydi
Aman ağlatmayın dev!

(11 Mayıs '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Güneşsiz Günler

yalnızım nüveylâ yalnızım
akrebin boğumunda kalmışım
topraktan başını çıkartamamış
nevnihâllerden örgüsüz kalmışım
senin cici ayakların ezmiş içimi
koparmış yaşamdan sensiz kalmışım
yalnızım nüveylâ yalnızım
ben vaveylâma mağlup kalmışım

Ethem Vayvaylı

Güz Günü

Şimdi mevsim güze sarktı
Kırağı üçgülü kapattı
Benden sana uçar gider
Yapraklar da yele kaldı

Bahçelerde sır çocuklar
Ceviz karaltıda tavlar
Uzar da uzar geceler
İtler yokluğuna havlar

Bir boğunak yağmur çöker
Leylekler denizi geçer
Bizlere de gitmek düşer
Ela gözler hasret çeker

(15 Eylül '97, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Habersizdim

Habersizdim

oysa
ben seni sevmenin
hazırlık aşamasını tamamlamıştım

çiçekçiye uğrayıp
kırmızı bir gül almıştım
bir şişe de gözyaşı bulmuş
açılmıştım denizlere
balıkçı teknesiyle
habersizdim kuzey rüzgarlarından
gemici kızlarından....

hele bir mevsimi vardı sevmenin
hepten habersizdim
ayağımın altındaki çimenlerden
kırmızı ışıklardan;gelip geçenlerden

oysa
suç ne bende ne aşkımdaydı
polisler sevdiğimin farkındaydı

belliydi
salıncak ipleriyle gül taşımıştım
limanlara..

Ethem Vayvaylı

Hangimiz?

Sen bir basamaktın,
Ya da ben bir basamak
Bu basamağı ikimizden biri
Ansızın ezip geçti!

(01 Kasım '98,03: 40, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Hani Beraberdik

Akşam olur,karanlık çöker kapımıza
Sen ağlarsın,ben susarım
Yitik şarkılarımız mırıldanılır kulaklarımıza
Sen ağlarsın,ben susarım
Günbatımı kuşları gelip çöker arkamıza
Sen ağlarsın,ben susarım
Kızgın gül değmiştir beyaz avuçlarına
Sen ağlarsın,ben susarım
Gün gelir,kırar kapılarını gireriz kentimize
Sen ağlarsın,ben susarım
Akşam olur,mürfeze sarar her yanımızı
Sen kaçarsın,ben yakalanırım

Ethem Vayvaylı

Hâr Bahçesi

Bu hüsnüzâna duram kaçılam
Hâr bahçesinden atâş kaçıram
Gül şehrâyine kanat açılam
Dillerin bezmine divâneym yâr

Demet çiçeğim kıra ekilem
Zülfün telinde kara kekilem
Can pazarında dâra çekilem
Güllerin birine divâneym yâr

Dost akranınan şora duruşam
Ne konuştuysam hora konuşam
Yâr ağlamamış çorak olmuşam
Jâle-i eşkine divâneym yâr

(29 Mart '98,22: 40, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Harmanyeri Efsaneleri - 1

I

o bana denizi tarif eden
birer çocuk olalım diyordu
ben illâ dağlara çıkılmalıdır
şu bizim başı dumanlı dağlara
elimizde kuşlara götüreceğimiz sadak
Şirin'e olan su borcumuzla
dağlara çıkılmalıdır diyordum.

içimde bir parça Edo'luk
bir parça eşkiya Osman* vardı.

II

ey büyük acıların köylüsü
denizin gölgesinde titreyen sahil
mütemayil

ondan sonra tren rayları görünmez oldu
ıslak bir yorgancı vardı kıyıda
yıldızlar tüfek çatmış yatışıyordu
ay başkumandan, tabanca yağlıyordu
biraz kiraz bulaşığı vardı yakasında
o şark aşçısının
tan, fırtına koparan kavgasını
bindirmişti kuşluk atının terkisine

ben korkuların oynaşı bir çocuktum
aklımda ıslatılmadık hileler vardı
yamandı yollar benim için
yamandı mavzerlik kurşuni lügât
özümde biraz Edo'yum ya
nasıl korkmasın benden çocuklar

elimde kinaye sürgünü kanamalar
iki ademi koyacağım kalbime
biraz Edo'yu biraz karnıbahar kokusunu
ve lahanaya sarılı başım
konacak sabahın ilk ışıklarıyla adliye kapısına

Edo'yu vurdular diyecek
İlk defa belediye ajansları
ve ilk defa umursanmayacak işte
şeker pancarının taban fiyatları
mühim hadise olacak benim ölümüm
kimse ağlamayı kendine yediremeyecek
mavzerimin kendisine verilmesini isteyecek
şişlerinin kenarlarına gözyaşı oyuklanacak
mezarıma hüznün aromalı gözyaşı konacak
aslında aşkın kara barutun kokusunda
muğlak bir model olduğu konuşulacak

ve ilk defa karıncalar dereyi
boydan boya geçecek
angıt kuşlarının ayak perdelerinin
resmi kalacak dölek yazılarda

11 Aralık '97

Ethem Vayvaylı

Hasret

yağmur gelip çadırların
duldasında ağlaştı
dönmem diye giden gemi
gene limana yanaştı.

(06 Haziran '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Hava Yağmurlu

Bu akşam bardaktan boşalıyordu yağmur
Sular kubbelerden dökülmüş matuka
Ayaklarım yeryüzünün çingenesi
Yüreğim sular altında

13 Ekim '97, İstanbul

Ethem Vayvaylı

Hem Aşkım Hem Aşkın Adamıyım Ben

hem aşkım hem aşkın
adamıyım ben,
bir gece güneşine bırakılmış çölde
rüzgarlı sulara karşı sürülen
atlıyım ben.

sözlerim var bulutlarla içiçe
çam balı gözlerinde hayretlerim
git!
dönülmez oldukça
bul beni
eriyen, sürgün olan, solan
tepelerin uzağında
yere yatmış
kuşların dansına gebe
bir toprağı öperken
bul beni
hem aşkım hem aşkın
adamıyım ben.

Ethem Vayvaylı

Hep O

Oturdum aklıma geldin
kalktım aklımdaydın
Ne zaman bilmam
Bilmem ne zaman

-Farkındaydın!

Ethem Vayvaylı

Hep Yeniden Başlanıyorsun

Bilmem, neden hala yüreğimde
Buruk bir tebessüm gibi yaşanıyorsun
Dallar çiçeğe binince efkar efkar
Hep yeniden başlanıyorsun

Yeni cümleler kuruyor, söz ediyorsun
Bir yarım ışığımız, bir kapalı çayımız
Son akşam misafirim olsan diyorsun
Ağlaşırđık yine o gecelerde ıssız ıssız

(09 eylöl '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Huzur

Huzur sade bir gümüştür
Tahtımız kadar yüce ve gür
Çamlık havalarıyla dolu
Ve çamlık havaları gibi

Huzur gökte başlar
Gözlerimize yağmurun girmesiyle
Kalbimize inanç dolar
Adım atılır hürriyetimize

Ethem Vayvaylı

Hüznü Üşüten Yaz Yağmuru

17 Ağustos'a

şimdi yaz yağmuru yağıyor durmadan
gözyaşım gibi sessiz ve durmadan
sen seni kurtarmadan ve evini kurmadan
hem yedi günlük ölüyü bile koymadan
yaz yağmuru yağıyor şaşkın ve durmadan
deniz üzerine gelirken biraz daha doluyor
biraz daha gün yüzüne acı vuruyor
şimdi yaz yağmuru yağıyor durmadan

Ethem Vayvaylı

Hüznün Veremli Çocukları / Gazeller

Silindi gözlerimden serabın tul-i emeli
Ayrıldım hüzmelerle gün batımından
Gam çanağıma döküldü yıldızların telaşı
Islak eteklerime topladım sarı gazelleri

Bir sabah evine ağırılanmış kırağı
Çinke ayaz her yan, kristal kırıcı
Gazeller hüznün veremli çocukları
Sıcak avucumla okşadım onları

Dudaklarında mehtabın içtiği sudan
Gözleri firakı satın almış Aslı'dan
Sarılar ırmağın çağlayanı korkudan
Düşsem acep ezer miyim sarı gazelleri?

02 Aralık '97, İstanbul

Ethem Vayvaylı

İçimde Tırnak Kadar Ümit

I.

nasıl da bulut çöküyordu gözlerime
içimde tırnak kadar ümit
sanki gemi batmıştı ufkun içine
gökyüzünde sular girmişti birbirine

gülümsüyordu karşımda dere yatağı
kalbimi kesip yarmıştı ortadan
yıldızların oyuncak dükkanı olmuştu
içime çöken koyu karanlık gecede

II.

n'aparsın hülyanın böylesini
böylesi yarımıyamalak aşkları
kuşların kırmızı gagalarındaki
koyu yeşil göveldek gerlerini

ey çiçeği sarı olan otluk
ekin tarlalarında turaç avladım
dizlerimde kocaman yokluk
kapı kapı dolaştım

809 Şubat '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

İfade

Yoldur yürüdüğümüz;
dağ başlarına kadar çıkar
bulutlara,güneşe kadar...
Uçsuz bir yürek konuştuğumuz
Sonsuz ve sessiz
Hep konuştuğumuz;hep sustuğumuz
Anlatabiliyorum bir gemici fenerini
İyi yetişmiş bir gemici kızına
Oysa fırtınayı anlatamıyorum
Tutunamıyor sözcükler fırtınada
Fırtınayı anlatamıyorum
ve de aşkı!!!
gemici kızına.

Ethem Vayvaylı

ikimiz

Bir kuytu bu kentte
Sen yalnızsın,ben ayyaş
Bulunmaz kapı önü
Pencerelerden sarkık
Ha düştü ha düşecek
Birer yağmur damlası

Senin ellerinden tuttuğun
Son yolculuk vagonumuzu
Bekliyorum,bekliyorum
Çıktı çıkacak diyorum
Görünür görünmez kalbim
Durdu duracak diyorum

Ethem Vayvaylı

İnce Sazlık Akşamlarda Kadını Heryanın

biliyorsun
ince sazlık akşamlarda
yorgunsam eğer
bu türküyü söylerdik

hem naz değmemiştı saçlarına
hem alingan düşüp
yıkılmazdı dikbaşı kirpiklerin
aslında kadını omuzların
polattı gerdanın
oysa bir salıncak ipi gibiydi
her yanın

seni
selvi gölgelerinde
beş taş oynarken
yanarken derelerde
ıhlamur çiçeği
günbatımlarını kaçırın gök
serpilmişken ayaklarımıza
sevdim!
biliyorsun.

(2001, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

İnce Yaşam Ustalıkları

Duygusallık yok
Yaşasın kesici sözcükler
Şimdi incelik zamanı
Ahşap oyma günlükler

Üzölmek yasaklanmıştır
Hem gülmek zoraki
İnce işler konuşalım
Geledursun bir sonraki

Asma suratını evlat
Ver gitsin kayıkçıya
Şimdi karadan çıkalım
Eski ahbap balıkçıya

Yaşamak zor zenâat
Anlat bunu paşa gönle
Şimdi incelik moda
Su götürmez bugün dünle

Duygusallık yok
Gelsin gitsin okkalı çaylar
İncelikten ne çıkar
Kalem kaşlar,selvi boylar

Ethem Vayvaylı

Kaçış

I.

İşte aldık demiri lav gibi akşamdan
Ve başımıza buyruk gidiyoruz
Kimse çeviremez bizi yolumuzdan
Bir liman,bir doruk gidiyoruz...

Sen de gel aşık;sazı at kenara
Elini koy göğsüne ve yemin ver
Sular köpürse de,doruk puslansa da
'Gideceğiz' de aşık 'gideceğiz'

II.

Aşık,sarı sarı güllerle geldin buraya
Burası fermanın tahttan geldiği yer
Herkes umut peşinde;gerçek ne ki

Ethem Vayvaylı

Kahverengi Bir Nüans Gözlerin Gözlerimin İçinde

bana parmaklarını göster
usulca kırayım beyaz karların üstüne
iki damla kanın aksın ver yemin
yağmur bol derde düşenlerin, meryemin

köşelerde oturduğun an, sen aklımda
nar rengi bir tas devriliyor ellerinden elime
kıymetsiz mücevherler dizili papuç bağında
kahverengi bir nüans gözlerin, gözlerimin içinde

zaman kırk ambar boğumunda başakların
güneşe dönük ilk defa şiir yazıyorum
saçlarından yağmur damlıyor ak güllere
leylanın dudak büküp adımlayışını anlıyorum

ayın son günlerinden son dikilen ağaçtan
kopardığım çingil üzerine yemin ederim ki
ve sen yemin edersin ki bütün arzularına
durmadan kar yağıyordu keskin vadilere
çığ olup devrilecekti sıcak gözyaşlarına

yol kıvrıladursun, su büküledursun, ya ben!
güle dönmesi mümkün olmayan ateşteyken
yola oturup ağladım, ağladım, ağladım
kar yananların, gül olup açanların, ibrahimin

(31 Mayıs '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Kalbimin Dili

Nereye gider bu yol,
Bana da gösterir misiniz?
Beni yağmur gibi ağlatır,
Güller gibi söyletir misiniz?

16 Kasım 1997, İstanbul

Ethem Vayvaylı

Kan Karanfilleri

Kollarımda uyuyan kan karanfillerinin
Birinde gözümün rengini gördüm
Yaprağa dökülen kanlı jalenin
Sonbahar sonrası rengine döndüm

Yanmış dillerimde ab-ı ferah
İhata kalbimin gümüşten köyleri
Bir beşik içinde bebekle sabah
Dudaklarımda aşk kelekleri

Yıldızlar tünerken kirpiklerine
Herbirinden bir zurba kuş kalktı
Döküldü yapraklar derinliklerine
Gölün genzinde yoncalar yandı

Elimde uzun gürgen çubuklarıyla
Kan karanfillerinin zarına uzandım
Önüme atılan gül kurularıyla
Her sabah kalbimin arına uyandım

Aşkımı kırdırdım birbuçuk cevize
Umutlarım o Babil'den kışa kaldı
Aşına oldu göçmen kuşları denize
Aktimiz o umutsuz bakışa kaldı

Üşüdü kollarımda kan karanfilleri
Hayat ki avuçlarımdan toprağa kaydı
Bahçıvan sıvadı zümrütten kilitleri
Vadiler beyaz zambağa kaldı

25 Kasım '97, İstanbul

Ethem Vayvaylı

Kanlı Beden

N.'ye

birgün mutlaka
alevi boşalır gözlerinin
iklimlerin şaşkın vuruşu gibi
söner kırk mevsimlik aşkın bekledikleri
o bembeyaz köpükler
sıkar seni delice yanan özgünlüğüm
anlarsın

o zaman anlarsın
yerlerde yaşanan hayatı
şimdi göklerde
kırlangıçlar kadar hür
kartallar gibi yırtıcı buluyorsun kendini
ve de zeusca güzel
sebilllerinden şehvet damlayan
koca bir armağanca
mırıldanıyorum sanıyorsun
kanlı bedenimi

gün olur
kırmızı bakışınla bir şelalenin altında
kalakalırsın
dolarsın başı kel
bir papucun kucağına
incinir sırçayı özleyen yüreğin
inciler başbaşa kurar
senin
mutsuzluk belleğini
zifiri kumrular kaçır durur
kûf tutmuş gerdanından

bir gün mutlaka
hatırlarsın
sana geldiğimi
yanar için
titrek ve biçimsiz dudakların
mırıldanır,
seni ne çok sevdiğimi....

02032001

Ethem Vayvaylı

Kapkaranlık Yollar

Karşımda kapkaranlık yollar
Devrin sultanlık kıyısındaım
Ayağıma çengel takan çocuklar
Ay karanlık bastısındaım

Gözüme seneler önce düşen ipilti
Işıl ışıl böceğin şiirleriydi
Yollara dökülen saman çöpleri
Bu hayatın beyaz kirleriydi

30 Ağustos 1997

Ethem Vayvaylı

Kar Suyu Bedenim

Tutsam içime atsam denizleri,
Deniz kabuklarını, yosunları,
Şeftali çekirdeği büyüklüğünde
Çatlamış sedef parçacıklarını
Toplayıp içime atsam,
sonra taşsam!

Çılgınca vursam kanatlarımı
Dik kayalı dudak uçlarına
Mermer bedenine, sert bakışlarına
Bir alev gibi sokulsam
Salkım söğütlerle örtülü
Nilüfer kaplı durgun gözlerine
Bir inanç gibi yayılsam
Bir medeniyet gibi benimsensem!

İçimde deniz dolu, senin gölgen üstünde
Kısrak yelesi gibi savrulan
Dik başlı kayalardan aşip intihar eden
Bir avuç kar suyu bedenim

Sana kavuşma arzusundan öte
Başka sultanlık değil beni yurdumdan koparan
Denizler kızı; ben bir ağuş kar suyu!
Tut ki gözlerindir eriten beni
Ellerindir dudağına götüren beni

Aşağı Ayrancı, 01 Ocak 2004/21.28

Ethem Vayvaylı

Kırlangıçların Çizdiği Dairemizde Hayal Mevsimi

Hani kanatlarına salıncaklar kurduğumuz
Beyaz güvercinlerimiz olacaktı
Günbatımlarını bekleyecektik oturup taşlara
Senin saçlarından keman sesi yükselecekti
Benim dudaklarımdaki en kadim şarkılara
Kırlangıçların çizdiği dairelerde oturacaktık
Yıldızlarla doldurduğumuz elçantamızı atıp denize
Bir karanlığa doğru koşacaktık inadına
Bizim karanlık tutup ellerimizden gidecekti
'Ben' ve 'sen' olmayıncaya kadar boğulacak
Sonra ağlaşıp dönecektik günbatımlarına
Yokluğu varlığı kadar sevimli ve diğç olan
Gözlerimiz 'yok' sayacaktı bu ayrılığı

Ethem Vayvaylı

Kırmızı Dudaklarında İhtilâl Sabahı

ışığı söndürür ellerin
geceye dokunur
ışık olur
gözlerin

çiçek çiçek bir ateş yanar
bakışlarında
ihtilâl olur, yokluk ve kuraklık başlar
kırmızı dudaklarında
ben seni sevmesem

yekpare dolaşırsın
bir dağdağan ağacının altında
zaman kucaklaşır seninle
batıp giden bir güneşin ardından

yorgun gözlerle
uğurlarsın sen beni
farkında olmasan da ben gidiyorum
sen kalıyorsun o dağ evinin kapısında
kızarmış yanakların, kızarmış gözlerin
ağlamaktan ıslanmış avuçların...

'hoşçakal' dedim sana, 'hoşçakal'
bir daha dönemezsem bekleme hiç beni
oysa zaman, oysa sevda
çevirir belki dedim beni yolumdan

bir gece yarısı
tutuşan çingilar altında
sana geldim ben
baktım gözlerin karışmış gecelere
başucumda durup bir yıldız gibi
yanar durmadan
dağ aleviyle sarhoş olmuş dudakların

o dağlar benim doğduğum rahim
o dağlar benim emdiğim meme
o dağlar dizlerine yattığım anne

şimdi var mısın oralarda
bilmem hiç geldin mi yeniden
hiç büyüdü mü gözlerin o gecelerde

seni seviyordum; kimseyi sevme dedin
Kimseyi sevemedim; seni sevmeyince
tutsağa döndü sevdam seninle

ışığı söndürdü sözlerin
bedenime dokundu
yokluk oldu
ellerin

06092002/2135/A.Ayrancı

Ethem Vayvaylı

Kilite Düşen Cemre

Şu kilitleri unutma
Devrilen kıstasları bunlar
Aşkın ve merhametin
Ziyan etme, elele ver
Ve kapıyı aç ardına kadar

Neden cemre havaya
suya
toprağa
ve ağaca düşer?

Nedenini bilmiyorum
Hikmeti gümen almış
Sökülse mi kilitler,
Neden herşey var,
Herşeyin önünde bir
şey var,
Bir şey herşey kadar?

Keşke, keşke uzansam
Çimenlerin üstüne
Ağıt söylesem turnaya
Dil döksem o kuşlara
Dil karanlığa uzanan şey
ve kristal karanlıkta
bir şey! ...

Kilit ve yasak
Aşkın önünde muğlak
Hayatın bu kadar
manidâr
Bu kadar payidâr
olduğu hiç bir şey!

Ancak:

Kilitler kırıldıkça
Kıstaslar devrilir
Aşk geberir
Işık ziyan olur
Yeter ki cemreyi Unutur
ol! ...

09 Haziran 1997

Ethem Vayvaylı

Korku

Ey yarım kalan düşlerimdeki bayram sevinci
Taş, toprak ve ağaçtan evimin içi
Mavi gök
Balonunu yerde sürükleyen çocuk / dilenci

Zamana sığınmış ömrümün yekunu
ömrümü göğüsleyen hüğülü toprak
Büyük sancım
Sana kıskancım
Sen ki mahşerin dört atlısı
Kuşların gümüşten kanatlısı
Göçen insanların bıraktığı
Göç kervanlarının ıradığı
Yetmişdört model Massey Fergusonun
Sesinin yankılandığı
Çamlı yamaçların kurdalesi sökük yakası

İsa'nın doğumundan beri saydığım senelerce
Ben hep yaşadım: ' Ya kurşun sekerse! '
Kurşun sekerse taş duvardan bahçemizin
Ölüm kimin için?

Büyük ihtilaller yaşadı kalbim
Biraz Karlofçayım, biraz Sevrim
Güneşi batarken sevdim
Güneşi batarken

05 Aralık '97

Ethem Vayvaylı

Korku 1

Yaramaz bir el
Uçuşan hayallerimde
O kadar ilkel

İçimden kime serzeniş
Uykuma dolan gece
Rüyalarım kima gidiş
Tam bir sürü düşünce

Avuçlarında örselenen mendilin
Kenarları okşar yanaklarımı
Karanlıkta dilleştiğimiz bu el
Çatlatır dudaklarımı

Ethem Vayvaylı

Korsan Arkadaşlık

Göl çizilmez demirlere
Salkar üzerimize asma dalları
Mey kokar iğdeler
İğdeler arasında
Korsan arkadaşlık seninle

Senin beyaz çiçeklerin vardı küçük
demirlerde değil
Elde ve yürekteydi
Camlarda kızgın acılar büyütürdü
Karanfil yaprakların benim için
Su tutardın camlara
Acılar içindeydi korsanlık
Beden bedene sokulurduk
Şıkardı,sarardı bizi
İğde dalları

Sabahlar geç olurdu
İğdelikte yatardık gece
İki tek alırdık
Beyaz çiçeklerinde susardı
Beyaz susuzluğumuz
Başlardık akşamları
Şiirler,şiirler okumaya
Küçük!
Ki
Unuturduk bedenlerimizi

Ethem Vayvaylı

Koş

koş
ayaklarından kayboluş duyuldun
nar dallarından çiçekler aşır
ez hepsini incirler altında
yağmur görmemiş dudaklarınla

Ethem Vayvaylı

Kötü Adam Tehlikeli Şiirler Okur

I.

Benim boynuma sarılma
Boynum incedir
Ellerimden tutma
Ellerim gevşektir

Dışarıya aldanma
Kar,fırtına ve barandır
Bahar gülücükleridir
Saçaklarda asılı duran
Aldanma ilk değil
Sonbahar gülücükleridir

II.

Beni bırak,benden kaç
Hangi mevsimi donattımsa
Odama
Senin için zor geçti
Anlaşılmaz oldu şiirler
Geceler vazgeçilmez

Sen kentin sultanısın
Ben kaldırım işçisi
Ellerimde manolyalar
Tehlikeli şiirler okuyup
Şarap içiyorum

Beni bırak,benden kaç
Ben kötü adamım nüveylâ

Ethem Vayvaylı

Kuzeylere Gidelim

-Bachmann'a-
Rüzgar dövüyor kapılarımızı
Kalk hadi kuzeye gidelim
Topla içindeki barhanaları
Durmayıp burda kuzeye gidelim
kuşlara inat,sulara mürteci
dağların buzunu kırıp kuzeye gidelim
Güneş yalın çıplak ayaklarımızda
yalayacak sıcaklık arasın
kalk hadi kuzeye gidelim

Ethem Vayvaylı

Marmara,Kaçak Dostları ve Şehrin Işıkları

Yıldırımların çaldığı bakışların vardı marmara
Yıldızlarca kuşatılmış gece romanını okuyan
Tutuklu yüreklerden indirip sisli kandilleri
Ateşle buluşturan ellerin vardı marmara

Kurşun kurşun parlardı sularında raks
Gemiyle dalgaların,kanatla gagaların raksı
Sökülürdü iliklerinden kanayan derinlik
Gökyüzüne karışan gözlerin vardı marmara

Gece vakti közleri üflerdi soğuk nefesin
Şehrin ışıkları kaçak dostlarındı marmara
Rüzgarın sende yıkandığı çılgın zamanlarda
Fırtına koparan saçların vardı marmara

Aydedenin eşkiyaları basardı sularını
Kumruların tüfek sesleri öterdi o vakit
Sarayburnu'ndan başlardı en kesif ayrılık
Sultanları kaçıran yolların vardı marmara

Geceydi,sevdanın konağında beraberdik
Saçlarını çözdün,sükûtunu çözmedin marmara
Lav dökülü kucağına serpilen gemileri
Sıcacık saran kolların vardı marmara

Ethem Vayvaylı

Medeniyetin Muhanetliği

Alışmalısın sen buna
Annacından tüten dumana, pusa
Hayalinde yüzen ördeklerin
Mektubu gelse de kanatlarında

Bir yaz yaylaya çıkmadınsa
Kahrın taplağına yüzükoyun yat
Toprağa yılan gibi, göğe leylek gibi
Denize postu yırtık tazı gibi bak

Şavkını ödünç vermiş ışıkların altında
Bir çağın adamı olmak mı var?
Bir elinde sağlep kazması
Dağlara çıkmak mı hayat?

Böyle olmaz tutkalı bu kırık döküklüğün
Sen git biraz çam sakızı getir
Medeniyet ortağı şu bizim büyüklüğün
Uğra evine ilacını yetiştir

Eh işte, alışmalısın sen buna
Memleket ortasında kalmak var ya
Balta vurmak tarihin kütüklerine
Sağlep eşmek tüm dünyanın çocuklarına

Ben mavi deniz alacasına
Gümanımı yitirdim serin yaylalarda
Körelen bir lamba da olsa tüm aydınlığın
Dağıt onu dünyanın tüm çocuklarına

Ey kalbim, ey kalbimin insanı!
Alışmalısın sen buna.

24 Ağustos 1997

Ethem Vayvaylı

Memleketim

Elâ gözlerinde büyüyen figürânın
Bir temaşalık suya düşmez mi?
Seyrini eyledim başında turnanın
Bir de bizim ellerden gelip geçmez mi?

Çingili eskalarda yanarken ateşim
Dumanı uzardı kara ardıcılığa
Hasretin elinde geldi dönme haberim
Özlemle birlikte varsam kocaoluğa

Bitir mi dağlarında kınalı kekliğin
Olmadı gönlünü benden esirgediğin
Düğünyardun, döleryazın, ağgediğin
Bir temaşalık suya düşmez mi?

(24 Ağustos '97, KÇ)

Ethem Vayvaylı

Mevsim Çekirdeklerindeki Pembemsi Neşve

hazirandır,dileklerimizin mevsimi
iğde dallarında parlayan ay akşamlarında
salkım tığları gibi kalbkalbeyiz
yine de duyamazsın sesimi
göremezsın incir topraklarında yeşeren bebeğimizi
biz birbirimizin içine girmiş körebeyiz

seni anlamak için
çözmeliler beni;
dağıtılmalılar umut tuğlalarını
ayrık köklerini koparmalılar;
turp öbeklerini
soymalılar;
biçmeliler sultanlık ırmağını testereyle
ay akşamlarında yırtılmalılar;
gecenin ağzını hem
beni anlamsızlığa dönüştürüp;muğlak kılıp
seni anlamalılar...

bizim
nevruz çoskusu alevler pençelerimizde
ruhumuzda
mevsim çekirdeklerinden pembemsi neşve
içiçe geçmiş boşluk oyununda mutluyuz
hem aşımız birbirimize kime ne

hazirandır,dileklerimizin mevsiminde

Ethem Vayvaylı

Mum Dağına Dönüſen Yalnızlıklar

ben istanbuldan ayrılalı
yağmur nemi bulanmamış
yıkamamış sokakları
mum dağına dönüſen
yalnızlıklar

böyle bırakmıştım Beyoğlu'nu
Beyazıt'ı, Galata'yı, Eyüp'ü
böyle hörgücüne alınganlık yüklü
Kervana katmıştım boğazı
hiç ayrılıp ayrılıp kaçmamış
ezgilerin günlüğünden
çaldığım yalnızlıklar

Ethem Vayvaylı

Nar Rengi Gözlerinde Utkulu Şehlâ

nar rengi gözlerinde utkulu şehlâ
dolaşıyor ufkumun en derin vadişinde
yanaklarına dulda masum bir edâ
umutsuzluk ruhumun en keskin hâlesinde

ellerin uzanmış açılmaz kapılara
ne kadar yorgun düşmüşse yüreğin
tebessümün hayat vermiş duvarlara
seni bana vermedi cebimdeki resmin

(03 Ağustos '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Nazlı Düş Yakamozları

Senin yolların
Bir denizin kıyısında son bulur
Geceden uyuklayıp kalan sisler
Ağır ağır doğrulurken soğuk limanlardan
Martılar ilk çığlıklarıyla karşılamış olur sabahı

Akşamdan düşlerinle kolkola dolaştığın sokaklar
Saatlerce oturduğun sahil taşları
ve deli dalgalar
Bu kez işte yalnızlıklarıyla sana dost
Sana yürekten el uzatmaktalar

Belki umutsuzluğunu belki ilk heyecanını
İlk defa aşka uyanmanın şaşkınlığını taşırdın
Omuzlarında ürperti
Dudaklarında tatlı biçimsizlikler
Yavaş yavaş kapanırdı işte kirpiklerin,gözlerin
Koklardın sonsuzluğunu denizlerin

Seni deniz kıyısında sevdim
Mercan adalarına götüreceğimi söyleyip
O soylu maviliğe ortaklığımı hileme katıp
Seni denizler gibi sevdim

Sen denizlerin kızıydın
Sen belki de deniz kızıydın

Ethem Vayvaylı

Ölüm Güzel Şeydi Varenka

Neyin önemli olduğunu söylemeden
Gidiyor musun Varenka...*
neden ölüm kristal kasede
gece vakti sunuldu.
tereddüppen çürüdü gövde,
söyle ölüye neler soruldu?

13 Temmuz '97, İstanbul

*Klasiklerden.

Ethem Vayvaylı

Öyküler Buldum Yalnızlıkta

çok mu ümitsiz yaşarım
bilemem ama
gördüğüm filmler hep ıssız
az oyuncu paylaşır
hayattaki perdeyi

ellerim düş yorgunu şakaklarımda
çıkıp gitmek isterim
bu dağbaşı hayatını
ben istedim,
ben kapattım
evimin dumanlar yükselen bacasını
ben kazıyıp attım
kapımdaki ayak izlerini

öyküler buldum yalnızlıkta
asırlarca anlatılıp durmuş
biri beni en güzel anlatan
dağbaşlarının öyküsünü

konuştukça çoğalır yalnızlığım
sustukça çoğalır

gözlerim senin gittiğin boşlukta
gitti gidecek daha ne var derim
ayrılığı ben istedim
ben çektim güzögünün başını
dökülürken dut yaprakalrı
ben uzattıp ellerimi
ağlayıp titrerken dudaklar...

(11 Mayıs 2000, Ankara)

Ethem Vayvaylı

Özlemin Demir Gövdesi

sen yokluğunu
demir gövdesine
örterdin körfezin
dem özüne girer girmez nane
kekik ve damlardan kalkan
kırağı ıslaklığı

ayak bileklerinde çimlenmiş
soylu nergis çiçeklerinin
güne dönük merhaba haykırışlarını
uyuturdun nemli yüreğinde

salkım dağlarında,ay ışıklarında
bekleyiş
gürgen dallarında rüzgar
hasretinin
ve pınarlarda boynu bükük
özlemlerin
ağladığı ikindi gölgelerinde
sen yokluğunu emdirirdin
kiraz çubuğu parmaklarınla
saban inmemiş toprak özlerine
ki bulurdun beni

sen yokluğunu
getirirdin yoksul ayak izlerinle
minicik bir ceylanın gözlerine
ki bulurdun beni

sen yokluğunu
demir gövdesine
örterdin körfezin

Ethem Vayvaylı

Patişahım ve Gerçeğim

-Nun Masalları'na-

Gölgede kan kıprıyor
Kanda mavi kelebekler
Arkasında ben varım
Ben ve patişahım
Gerçeğim ve gül kurusu

Bir ufkun gün güzeli
Parmakları kana değdi
Kanadı yalnız geceler
Yalnız ve yanıldık şeyler

Düşünmez misin laleyi
Yanıp sönen pencereyi
İçinde kirmen eğrişi
Kaşların bölünür ya
O yere eğdiğin kaşların
O sehere değin kaşların

Unutma bu kez mezarına
Bir yıllığına beni ek
Beni ve patişahımı
Avuç avuç,tek tek

Ethem Vayvaylı

Rüya

uzanıp kaldıysam yorgun gözlerimle
memleket meselesinin derinine indikten
bir gemi tutup tarihe gönderdikten sonra;

uyuyup kalmışsam bir sadelik içinde
yağmurdan haber yokken, suspusken geceler
İstanbul uyutmuşsa kendini, gemilerini
tepeden yuvarlanan lambaları çekmişsem köşeye
Göksun'dan haber yokken, uyurken Kadirli
Ve dersini almışsa benden teçcel çocuklar
iki kere iki dört edecekse her seferinde
ben de seni rüyamda göreceğim işte:

her nasılsa bu mevsim, güzse ve eylülse
nerde kalmaz sanki unuttuklarım
bir tren garı yok senin cehennemde
koca bir sandal da geçmez yangın göğsünden

yağmur varken taş olukların arkasında
dağların çıkartma gövdesinde yeşil halatlar
eleleyken köknar katranla
gözlerime dökülen saçları ise çadırın
bu sonbahar saçaklarında
naylon ayakkabılarından kadınların
su içen tereler tohumu gebeyken
güneşin sönük benzinde fareler
cirit atarken bu ıssız çatta
göğsü ala bozdoğanlar uçarlar
sevgi sözcüğünden devrilen ağıllar
konacak yar kalmayınca kaya bülbülüne
dikenli tel direklerinin başında
ilk akşamdan duyulur söylentileri
okunmamış olur ki esamasi
fırlatılan çıra yartmaklarının yırttığı
tıravere basmalarda ağarır şafak!

gecenin ne olmadığına merak duyan
bu kadar sadelik içinde uyuyan
akıp gitmenin ardında kalan
yağmur varken tüm akıntı kaplarında
seni görmek ne ala çadır kapılarında

rüyamda konuşan gök kanatlarından
sızan bir damlayla tomurcuklanan
her senenin fidanlarına mahsus güzellik
gözlerini en derin şiire daldıran
bir kipriğinle oklaşan yağmurlar
yan çevrilen kanatları altında kuşların
özgürlüğü tatmak şimdilik
tarife tırnak koyan ediplerle
bu sürgün sabahını yaşarken ben
seni görmek ne güzeldi

bu akşam da ırasam köşe başından
tuttuğum tüm ırmakların kıyısına
bir avuç kor kaçırısam ocaktan
ve gevretsem çoban masallarını
semiz şişeklerin yapağından
ördüğüm yün torbalara
bilmeden de olsa bu akşam
üç beş yıldız kaydırsam
uyandıkça bekçi düdükleriyle ırmak
birlikte söylense kaya başları...

bu akşam uzanıp kalıvermişsem
bir misafir kadifesi yalnızlığım
gözümde nöbet nöbet uyku aralığı
ertesi gün ki bütünleme acılarında
makroiktisat sayfalarında
nerden çıktı bilmem bu masallar
okumadan dursaydım
alev kırmızısı avuçtaarında sabahın
özgül saltanatlardan dağlara
ve gurbet tokası ilişili yamaçlarına
yapışırken ahı güz günlerinin
yangın düşer alazlara
dilimde kalır hasret beklentileri
kapı önünden kalkacak arabayla
götürülecek ediplerin arasında beklerken
kimliği yabancı bir ben varken
söylemesini unuttuğum çocukların adı
karışiverince kalabalığın arasına
rüyamın memlekete uzanan kanadı
yarıda kaldı

(08 Eylül 1997)

Ethem Vayvaylı

Sararmış Bir Defter Taşırdım

Sararmış bir defter taşırdım
senden kalan şiirlerle boyalı
bir takvim çizgilerinde
ebru nakışlarıyla işlenmiş siyahta olsa
bir kabı vardı anımsarsan
o benim ilk yaralı şiirlerimin kabzası
ilkokul sonralarında
o benim yanık bedenli kuşumun
ilk şakımalarıyla dopdoluydu

şimdi senden gelenler var elimde
hepsi sanal ortamda;
yok bundan bayağı aşk
gel küstürme beni

Ethem Vayvaylı

Seni Seninle Yaşamak

Seni yıldızlar konuşsun
Yalın bilekleriyle sarsın seni bulutlar
Bakarken ardından yoksul
Ve özünü yitirmiş bir yürekle
Yangın çocukları,
Seni ağlayan dağlar, susan nehirler
Seni sabahlara kadar
Kaçaklar konuşsun,

Ne zaman kalkar kucağından
Yığılı duran hüznün
Ne zaman yol verir cömert gözyaşlarına
Şu dökülü demir gururun
Seni sevdiğimi usulca, titremeden
Söylemek düşer bana
Defalarca, defalarca
Boğulurken hülyam içimde
Biçimsiz terk ederken beni sancılar
Kurtarıırken beni sokaklardan devler
Bir yığılı hüznün olup
Omuzlarında, saçlarında
Kucağında kalmak isterim

Seni senle yaşamak en harikası
Kutsanmış, başkaldırılmış aşkın
Öykülerin suladığı bir gökyüzü boşluğunda
Düşlerini paylaştığım bir derinlik
Bir yitik ülke lüksüdür inan gözlerin
Varlığın diriliğime bırakılmış soylu anıt
Yokluğun, bir damardan ömür boyu yalnız akmak
Aşkın en harikası
Seni seninle konuşmak...

07 Mayıs 2002/01: 27/Cebeci

Ethem Vayvaylı

Seni Yaşamak Tükenmektir

seni ağlarken görüyorsam ağır soygunlarda sabahları
sisli limanların içinden geçerek bir şehre yönelmen elem dolu
seni anımsamak sürgün öğretisine başlamak birlikte
her sabah içimizdeki medeniyeti pazarlamaksa
kalıntı aşklarını, ahh seni yaşamak ama
zakkum yudumlamak ılık baharlarda, sandallarda
yalnızlığı çekmektir çığrlere, tüketmektir gülümsemeleri
teker teker terketmektir anıları şehir uçlarına
kıyısından tutarak atmaktır denize dudakları
kızarmasıdır denizlerin seni yaşamak, taşmasıdır ırmakların
ya göğsü yaralı, kanadı kırık hayal damarlarım
seni sevmek kadar seni tüketmektir yaşam
uzaklıklar çok daha sağlam geliyor bana
seni yaşamak tükenmektir...

Mayıs 2002

Ethem Vayvaylı

Sensizliğe İrayan Nihâl

Sunduğum badede soldu gülşenler
Gündüz ufku aştı yolu çekenler
Hep ah edip ocağına gelenler
Sarılır sazının teline nihâl

Yüce dağlar aşar sevgi nâharı
Yürekler kanadı kalmadı hârı
Yoksul köylü gibi aşk kapı kapı
Dolaşır yokluğun ilinde nihâl

Sükûnun rengine erdi bülbüller
Kâtreyi deryaya saldı sürgünler
Bir gamzeyle yüreyini bölerler
Uçuşur boşluğa keklikler nihâl

Bin atlıyla geçtin karlı belleri
Şafak ile çektin kışta göçleri
Aştığın sırtlarda ayak izleri
İrar sessizliğe karışır nihâl

Vayvaylı sevdaya çaldı kalemi
Buldu cihanda dertlerden veremi
Güllerle yurt etti sevdiğin öreni
Güller sensizlikten ağlaşır nihâl

Ethem Vayvaylı

Seri: 88

-----'bir buğday masalı'-----

Ben kısrakların çiğnediği tarlada ilk ırmığım
Saçlarım ayaklarının aşık kemiğine değer
Toynakları ezer dudaklarımı bu ayrılığın
Kara taş üzerinde oturur o güzelim bülbül
Ben kısrakların çiğnediği tarlada ilk ırmığım

Burnum uzak ülkelerden ithal fosfatın geminde
Seri seksensekiz olduğu doğru irsiyetimin
Güneşi emerim kopca çamın bodur gölgesinde
Don vurur toprak ortasında alnını kimliğimin
Ben kısrakların çiğnediği tarlada ilk ırmığım

Gözümün sürmelerinde sararır saratın sırimi
Ekşimiş hamur kokar ağızım efsuni karanlıkta
Yunağın ibiğinde unuttur şair çakmak taşını
Bir yıldızın iniltisi gelir denizden uzaklıkta
Ben kısrakların çiğnediği tarlada ilk ırmığım

Gelmemişse kıvamı bana su içirecek darbıza
N'eyleyim bu nazlı yarin, taş kalbini n'eyleyim
Katılırsa güneşin altın şarkıları aramıza
Bulutların sulak döşündeki yağmura helkeyim
Ben kısrakların çiğnediği tarlada ilk ırmığım

(30 Kasım 1997, İst.)

Ethem Vayvaylı

Serkeşin Kaygısı

Işıklarda duran gözlerimdir elbet
Kaynayan caddeler ortasında bir ben
Bir de yağmura olta atan serkeş
--O da ben!
Kaygısındaydı yaprakların.

Eylül '97, İstanbul

Ethem Vayvaylı

Sesin Gelmeyişi Ağlatır Beni

Sinede bir duygu dağlatır beni
Sesin gelmeyişi ağlatır beni
Tutsak ellerimden kesecekler beni
Prangalı ayağıma kapanır ağlarım

Gelip kapıma dayandıklarından beri
Kollarıma kelepçe taktıklarından beri
Gözlerini gözlerime dikdiklerinden beri
Kanayan bileklerime yaslanır ağlarım

Gözlerim yoruldu yoluna bakmaktan
Gelmediğim dünyaya geldiğim andan
Sarardı sonbaharım habersiz hazandan
Dökülen yapraklara bakar ağlarım

Nazlı nazlı gül goncaya dönünce
kapılarında gamlı horozlar ötünce
Ocağı da duman duman tütünce
Çıkar pencereye seyreder ağlarım

Son gecede dileğini al yanımdan
Kim umut bekler bilmem Vayvaylı'dan
Çekip omuzlarımı hücre duvarından
Gözüğe gelince dayanamaz ağlarım

(12 Mart '94, Konya)

Ethem Vayvaylı

Sevda

-Sezai Karakoç'a-

Sevda lambalara tutunan kar çiçeği
Zayıf ve sarı benizli yoksul bir çocuk
İçimde dinyandan varolan diriliş resmi
Ellerin rüyanın kanatları,ince ve pamuk
Sevda lambalara tutunan kar çiçeği

Erkenden gelir bu geceye iğri yağmur
Bir geceyi devirir tutar kanadından kuş
Gözlerin kalbimin kırsalında en derin uykusunu uyur
Öter her gece karanlığa karşı baykuş
Erkenden gelir bu geceye iğri yağmur

Kırılır köy deresinde unutulmuş ay ışıkları
Bir damlada buluşan hayatlarımız barışır
Dolaşır hayallerin zülfünde kelebek ayakları
Elleri yıldızları kalbimize taşır
Kırılır köy deresinde unutulmuş ay ışıkları

Ethem Vayvaylı

Siyaha Boyalı Zeytin Gözlerindir

ayışıklarından erime gözyaşın
sütun damarlarından ağır-ayyaş
zaman denen imkansızın
içine yuvarlanır yavaş yavaş
aşk,kırağı mevsimi kristallerinde
siyaha boyalı zeytin gözlerindir
özlemlerin zühre gerdanında dem
deniz yolculukları gibi derindir
dudaklarında bekleyen nem
sel baskını belki;belki serinliktir
siyaha boyalı zeytin gözlerindir

Ethem Vayvaylı

Sizin Köyün Deresi

Sonbahardı
Annemle bizbize
Sözünü ederdik
Geldik mi dizdize

Tahta minderi seslenirdi
Oynak taşların üstünde
Suların dilinde melodi
Derenin senden sesinde

Hergün kıyısına inerdi
Peşinden koşan çocuklar
Sizin köyün deresi
Tüm gün üç kez gülerdi:

sen gelirken
ben geçerken
ikimiz birken!

Ethem Vayvaylı

Sofia

Her tren gelişinde
Gel istasyona demiştin
Trenlerden önce geldim Sofia
Yaz,kış,kar,yağmur demedim yetişdim
Bir aşk uğruna bunlar çekilir mi ya?

Her zaman aynı yerde demirliyordum
İnenleri saydım birer birer Sofia
Emin ol senden güzelleri de vardı
Ama ben seni seviyorum ya...

Bekleme odasında bir kız vardı
Neleri vardı bir bilsen...
Bakışları,gülüşleri vardı senden alâ
Ama ben seni seviyorum ya...

Beş yolcu treni gelirdi bu istasyona
Birinde gelmedin birinde gelseydin ya

Nihayet beklediğim trenden indin
Valizini taşıdım Sofia
El açtım ekmek parası için ben sana
Dün bu garda beni öpen sendin
Bugün unuttun
Söyle Sofia söyle
Seven unuttur mu ya?

Bir rus generali'nin

Ethem Vayvaylı

Sokak Lambası ve Yalnız Adam

gözlerinde büyüyen hasret
mektup kelimeleri kadar buğulu
gökyüzü gibi benzer ikimize

kumruların çığlık çığığa
sevişmelerini anımsatır
bir gece yarısı gördüğümüz
o kucaklaşan lambalar

ıslak cam önlerinde büyür hayat
merdiven merdiven yükselir göğe
dudakların ezer bir gülün yalnızlığını
buluşur renkler tüm cam önlerinde

sen bunları yaşarsın yeniden yeniden
ben gitgide daralan sokaklardan
kırık kapılı evime dönerim
soğukla birlikte karşılar açlık beni
beklemeden yatağıma girerim

ellerinden benimle birlikte düşer
sana verdiğim tüm güller
sende susar haykırıışlar
ve lambalar sende söner

Ethem Vayvaylı

Sokaklarında Ölmek İstedim

ben o sokaklarda
berrak gölgeler aradım
ürkek karınca göçlerinde
ayak seslerini kokladım
seni bulmuş gibi adımladım
sana varmış gibi durdum

şehrin günebakan çiçeklerine
serçe kuşları dadanmış
o berrak gölgelerin
boşalttığı sokaklarda
seni kaybetmiş gibi kaldım
senden kopmuş gibi korktum

hayat sende, arzu sende
iyi olmak senin dileklerinde
varolmak senin, yaşamak senin
ölmek senin sokaklarında

ben o sokakların
resimler astım duvarlarına
perdeler çektim karanlık gecelerine
yağmuraltında gözlerinle
vuruşmak, ölmek istedim

(Nisan '00, Ankara)

Ethem Vayvaylı

Son Akşamın Misafiri

Son akşam*
Çay içmek, laflaşmak
Ölür ya, dağları aşmak
Üzere gelmiştin

Başında bir işçi şapkası
Ters giymiştin
Ve arasından geçirmiştin saçlarını
Kısılmış gaz lambasının aydınlattığı
Hipil olmuş mum çadırlarının altında
Bir yayla** başında
Konuşuyorduk seninle

Sırtını yarım bir kütüğe dayamış
Saçlarını topluyordun avuçlarına
Sanıyordum gönlünde ay kararmış
Ve firariler bekliyordu arkanda

İki bardak tavşan kanı çayımdan
Öteye bir şey almadın
Ama ey bahtsız özlem
Bana ne çok şey anlattın

Gideceğini, dönmeyeceğini
Belki bir şey söyleyeceğini
Ve artık söylemeyeceğini
Geçerse zamandan üç-beş yıl
Bir daha gülmeyeceğini.

07 Eylül '97, İstanbul

*12 Eylül 1993
**Kersen Yaylası

Ethem Vayvaylı

Son İstanbul Günlüğü / Beyaz Martı

Beyaz martı beni özlemeyeceğini umarak
İlk ışıklarıyla beraber ; telaş dolu
Kuytu ve acı sulardan iz umarak
Dalıp gitti marmaranın gözlerine

Beyaz martı benim bıraktığını sanarak
Kan dökülü sahil taşlarını bekledi
Kimi kez pişman ve yaralı uçarak
Kalbini yeniden yeniden yokladı

Beyaz martı soluk güneşe bakarak
Şarkılar söyledi ki ne şarkılar
Beni ve geleceği içinde uyutarak
Gökyüzünü dostlarıyla kuşattılar

Beyaz martı; akşam oldu,beyaz akşam!
Süt kayığına doğru yürüyerek
Bayat ekmek istedi benden amcam
Deyip uzaklara çekti/çekti kürekleri

Ethem Vayvaylı

Sonbahar Sonrası Yapraklar

Ne olur beni sevginin en katranında
Sonbahar sonrası yaprak gibi unutun
Çiğ yuvarlasın üzerimden çocuklar
Şimsıcak bahar güneşi ile kurutun

Ne olur beni yalnızlığın son odasında
Gökte dağılan kar topu gibi unutun
Yürüsün üzerimden zemheri takvimler
Aklınızda bir uğursuz gün gibi tutun

Ne olur beni sevdanın en eskisinde
Güzgünü, ikindi üstü gibi unutun
Otursun güneş tırpan köşkü üstünde
Kesilip atılan tırnaklar gibi unutun

Yıkansın ellerimiz koyu gölgenin altında
Bakır ibrikten dökülen sulara tutun
Özlemin getirdiği akşamların hatırına
Güllere dökülen sular gibi unutun

Ne olur beni al yayla pampallarıyla
Ardıç kovuğunda arı gibi uyutun
Güneş doğsun batsın hergün yamaçlarında
Çiçeklere bade bir kır gibi unutun

Ne olur beni çamlığın kese yollarından
Geçen ol vefasız nazlı yâr gibi unutun
Dökülmesin aşk üveykin kanatlarından
Çılgılığımı denizde duyar gibi unutun

(30 Ocak '98, KÇ)

Ethem Vayvaylı

Sulardaki Kırılmalar

güneş yakana konsun dolaşsın
rüzgar garipdostun yapraklarına
ateşböceğinin uykusunu kaçırsın
ağlama umut kalmadı mezar başında
gözyaşlarımızı serelim günün alnına

gül kurusu avuçlarına, hergün sulanan
bir bahçeden koparılmış leylak alasın
koca ceviz altında ak kiraza asılan
bir evlek gökyüzünde takılıp kalasın
olur ya gemimiz yanaşmıştır limana

bahçe karıklarında yaşlı çimeni gördükçe
yalnız ağlamanın da bir hicranı olmalı dersin
sularda gördüğümüz kırılmalar sürdükçe
oturur arklara yarpuzları biçersin
gerek yoktur sevilmediğine dair gümana

uzaktır sevgiler, en yakını bin asırlık
kanat çırpma kuşların ahdidir çocuklar
yorgun gözlerinde nohut ekşisi yalnızlık
gökyüzü sonsuzdur, ufukta suları kucaklar
el salla çocuğum el salla kervankırana

(06 Haziran '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Suya,Kıza ve Zamana Dair

Tepelere çıkardık
Akşam ve ufkun odacıları
Olarak
Ellerimizde buz halkaları
Yangın dudakalarına sürerdik
Bıçak gibi keskin dağların

Tepelerde oyun kurardık
Avuç dolusu taşlarla
İlk o zaman ellerini tuttum
İlk o zaman sarmaş-dolaş
yaşadım dağlarla

Benim de sevdiğim olur muymuş?
Ben de dalar gider miymişim?
Bir kızın gözlerine
İlk o zaman anladım
Dalıp gittiğimde
Vadi diplerine

Sular ne parlak akardı
Kız ne berrak bakardı
Zaman ne çabuk geçerdi
Tepelere çıktığımızda

Ethem Vayvaylı

Sürgün Yılları

Şimdilik burdayız memleket için
Zamanı gelirse çekeriz halayı
Biz çayını içerken mavi demliğin
Abdallar vurur oturak havayı

Sevdamı sakladım ardıc kovuğuna
Yaramı bıraktım kamalk sakızına
Sazımı uzattım şeytanın kızına
Bu memlekette, bu memlekette

(28 Ağustos '97)

Ethem Vayvaylı

Şafak

Işıklar deryaya süzülürken akşamları
Şafağa düş kurarım ıssız penceremde
Gece, gelecek sabaha şaklarken camları
Merhalesiz hayaller boğuşur içimde

Lehim damlatır sıçrayan zamana
Körüğünde eriyen bir avuç göz yaşı
Sevinici müjdeler sarsılmış insana
Vicdanın iki büklüm duruşuna karşı

Feryatsız kulun tokmağıdır şafak
Sökülürken umut ufkundan güneş
Sefalet hayallarına çekilir zikzak
Gözyaşıyla yoğrulur şafakta çilekeş

Ethem Vayvaylı

Şâir

Seyrederken rüveyda örtüsünü
Yatsı döleğinin genç saatlerinde
Çan sesleridir ıssızlığı aralayan
Bir de çobanın hey heyleri...

Suya düşen aydedenin övgüleri
Yanarken yolun şarampolünde
Yülekli baltadır kütükte parlayan
Duvarda asılı yalın kılınç gibi!

Ethem Vayvaylı

Şairin Ölümü

-can yücel'e-

renk,
bir hülya tohumunun
dallarını göklere vurmasıyla
koyulaşır

ruh,
iki dağın ortasında
ingin ırmak arar
doygunlaşır

kalb,
bir yıldız koparsa gökten
dogrulur yerinden yanaklarına Tanrı'nın
Tanrı yardımını esirgemez
ululaşır

aşk,
gök rüzgarıdır dalga dalga
güneşin omuzlarında yükselir
bir serçenin bacaklarıyla
soylulaşır

ses,
sessiz bir koroya konuk dil olur
turnaların her güz gidişinde
sıcak memleketlere
gül,
çığ çığ yuvarlanır
hilâl,
turuncu renk verir
darginlaşır

'can'
yolların bittiği yer olsa gerek
uçurumun başı ve denizler evlek evlek
gök kanatlarında acı taşır
bize boğça boğça zevk
sunulur

nar ve dağdağan
sam ve günebakan
iğrilir
ve
doğrulur

Ethem Vayvaylı

Şimdi Saati Yaza Aldım

-m'e-

Saatleri kurdum ilkbaharın başına
Zamanlar üstü zamandan çaldım bir an
O anla dalıp gittim gözlerindeki ıssızlığa
O anla delirmiş köpükler biriktirdim deniz kıyılarında

Sevgi anlamsız gelmedi, farkı yok yalnızlıktan
Tuzlu bakışların boğuşması, belki aşk
Köşede biriktirilmiş saflığın gün yüzüne vurup
Sevişmesi belki aşk ilkbaharlarda

Tükendiğini düşünemiyorum, yalnız orda bir yerde
Saklanmış pembelikler içinde gördükçe inanarak
Biliyorum saklanan çatlak dudakların
Korusunu yitirmemiş, bağışlanmamış adacıklarla

Ben seni seviyorum, aslında yitirdim seni
Bir gün yüzü gibi duruyorsun, yanık
Toprağı ve eğilen selvileri olan bir yerde
Ben seni seviyorum gülümsediğin ülkelerde

Seni kaybetmek, yok etmek aslında sararmış
Eskide kalmış anıları kırmak, zor kullanmak
Kalbe yeni bir aşkı kazandırmak, inanmak
Oysa gözlerin var ve arkasında duran sis
İçmiş geceler, unutturuyor seni bana

Bir gün daha çıkacaksın ihtimal denizinden
Boynunda batık hülyalarım, gözlerinde mercan
Adacıklar pembeye dönüşmüş olacak dudaklarında
O en sevdiğim sarıda kurulu salıncakta
Sallanıp duracak sarı saçların

Bir bakış ve tükenmeyen aşk diye donarken
Dönerken kendi ülkesine güneş, serpelenirken
İçimi yiyen bir sevdanın konur kızılığı
Aslında seni kaybetmedim aslında sen içime
Çarpıp durdun kendi iç güzelliğini

Şimdi saatleri ileriye aldım, yaza
Yaz dağının ortasında dikilmiş bir gök
Bir de aşk ağacının altında vakitsiz
Geçirmiş kılmak için zamandan arta bir anı
Seçip koydum, seni sevdiğim her zamanı
Şimdi saatleri ileriye aldım, yaza

14 Nisan 2002/01: 40/Cebeci

Ethem Vayvaylı

Tatlı Sürur/Anadolu Kanaat Oldu

Ulaşmak varken o denli sürurra
Kollarımı Cengiz ve Ferdinand tuttu
Her akşam çekip giderken Varenka
En önemli şeyi söylemeyi unuttu

Kalbimi Süveyş ikiye böldü
Aklım Dersaadette mozaik oldu
Gözlerimin ferî Kudüste söndü
Meryem ana karanlık fanusa doldu

Yürümek isterken Leylayla kolkola
Çöllerin ortasına şakiler kondu
Ayasoyfada dondurulan manzara
Ölüm mermerlerine çentik koydu

Koşup durdum yinede tatlı sürura
Hayaller yatağı mavi Tunada
İnce köprüler kuruldu Meriçe
Anadolu kanaatin bülbülü oldu.

Ethem Vayvaylı

Tek Antikam

Umutların tükendiği bir yolun başında
Dostlarımı kaybettim ve şimdi yalnızım
Dolduruldu gözyaşım kriter yalağına
Armonimdeki yalnızlık tek antikam

Aranan sesimin yanık öyküsünde bir il
Arşa kurulmuş donanma direğimde kertik
Düğümleri çözülmüş yankılarda ben tekil
Duygular darmadağın, düşüncelerim serpi

Ethem Vayvaylı

Tek Renk

Bir beyaz demir olsaydı
Uzatırdık süt denizine
Tutar tutmaz balıkları
Boyadık süt rengine

Ethem Vayvaylı

Tırpan Köşkündeki Güneş

Gözlerinde gevelenen ölümdede kaldım
Elâdan siyaha dönen fırtına benimkisi
Bir metre denizde avlanan balıkçı.

Yüreğim var yaşamak arzuhalinde
Tırnaklarında terkettiğim toprağın
Bir tırpan köşkü üzerinde oturan
Güneşi konuşmuştu dudakları

Çen çen bana ve bengisuya
Hasret doğan kalbimin çocukları
Elinde mürekep, ilmek ve yıldız
Beklerdi pınar başında kuşlarını

Çil kanatlarından sarkan bulut
Konaklarından boşalan söyleviydi kalbimin
İmbiklerinden dökülen kan pıhtısının
Özgülünden doğardı güneş

(08 Ekim '97, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Toroslar'da Beklenen Yağmurlar

Yağmur ne taraftan gelse iyidir
Orta Akdeniz Balkanlar...
Nerde bir ceylan sesi duysam
Yüreğimin orasıdır Toroslar

Kıvrım kırık derelerinde
Üç yaban ördeği gezer
Üç sıkımlık barutum olsa
Bir zıkımlık aşk getirselers

Derin şarlakların dibinden
Seyhan'a ulanan ırmakların birinden
Yağmur ne taraftan gelirse gelsin
Mazgaç'ın başlarında gezerim

Hep yanımdaydı parkem, borküm
Ateş üstünde kaynardı yüreğim
Böğürtlenlerle yanyana
Her sabah köylülerle
Kınalıyı, taşgözağını aşardım
Hatırladığım yarımsalı, çilpiliyi
Bir yol bağlamazdı karadağa

Ben bu ucundayım Toroslar'ın
Yağmur ne taraftan gelse iyidir
Orta Akdeniz Balkanlar...
Kersen çadırımın müstâkbel yeridir
Yüreğim ne ıslanır ne yanar
Bir ocak üstünde kaynar da kaynar

(03 Eylül '97, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Tükeniş

umursama taze bültenleri
doğru nedir, söyle kulağıma
yılğın kelimelerden korkma,
sahipsiz mavilikler kadar sadıktır

soluğunu uzun boylu doğur
ömrün tükenmez baharları için
yenilik hep içimizden kovulur
ve yenilik içimizden kalıktır

bir uzun ömürlülük göremiyorum
lütfen anla beni, benim için
içimde duvar uçu, öremiyorum

(08 Haziran '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Uçunca Bütün Kelebekler

uçunca bütün kelebekler
yurdumuzun önünden
dönerse o alevden
güller!
ya geri dönerse...

yağmur oluk oluk yanaklarımızda
o biraz şebnemce ısıyor beni
buz gibi bir temmuz sabahı
o biraz jalece sarıyor beni

özlem şarkıdır mırıldanıp durduğum
uykumu bölüp rüyasına ortak olduğum
bir adım. sonra umut dolu kurduğum
düş.
sürülüş.

memleket memleket arkamıza bakmadan
hüzne dönen bölük bölük akşamlarımız
ışığıma dolanan zemheri kelebek
kanatları yanar ipek ipek...

çiylili dudaklarında mehtap buruşur
sabah heyheyler içimdeki ırmağı
gamzesinden doğar o bütün gülüşmeler
ıslatır içimi sımsıcak gözyaşları

bir mevsim: temmuz... temmuz...
bölünür gözlerimde birlikteliğimiz
keder alevleri avuçlarında
şarkılar şol defa da ruhsuz

ağlatıver istersen özgülü
doğrulsun ırmağın kıyısından
tepelerden güneş batıyor yayla gülü
haber ver ...

(14 Eylül '98,00: 12: 55, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Umutlarım Beni Sana Getiren

Günlerdir dalgın dalgın gezerim
Çekilmez çileler bitmez dertlerim
Hergün bin kez mürde olur bedenim
Umutlarım beni sana getiren

Dağlardan kovulmuş ceylan gibiyim
Kurşuna tutulmuş mercan gibiyim
Enginden engine koşar giderim
Umutlarım beni sana getiren

Ferhat'ın aşkını dağlara yazmışım
Mecnun olup çölde susuz kalmışım
Karanfil dalına düşer gözyaşım
Özlemlerim beni sana getiren

Ethem Vayvaylı

Uz Redif Az Sedif

Çizgi çek depremin fevkine
Âşkın orjininde buluşalım
Üstten gam yağarken engine
Enginliğin virdinde buluşalım

Kutsal elmaslardan elma çiçeği
Umut ökçeli atların çektiği gemi
Tunç kâselerden içerek gizemi
Varlığın evinde buluşalım

Çağ kokulu hülyaları kaldırıp
İssız sandallardan çağrı alıp
Yıldız Sarayı'nda mehtaba varıp
Kan rengi sedirde buluşalım

Ölüm bağı sarmışken deste-i ömrümüzü
Yanıp sönmeyen kül olan özümüzü
Ayırmadan gözlerimizden gözümüzü
Uz redifle az sedifte buluşalım

02 Ağustos 1997 KÇ

Ethem Vayvaylı

Uzamlara zlem

Birgün buralardan gideceğim nüveylâ
Toprağın zerine bir gl uzatarak
Ufkun dolaplarından çıkartıp kasketimi
Gözlerinden dökülen yağmura tutarak

Bu benim son yolculuğum nüveylâ
İçimdeki gitme arzusunu yenemedim
Senin yanında kilitlendi yağamın dili
Sana kendimden hiç söz edemedim

Ethem Vayvaylı

Vadideki Yağmur ve Lavanta Sabahlar

açabilirsen kollarını lavanta sabahlara
fırlar durur içindeki levend haykırışları
çırpıntı sesi vurur vadinin kayalarına
toprakla öpüşür durur yağmur damlaları

gözlerini dik istersen tepeden vadilere
saçlarına kuşluk rüzgarının hükmettiğı an
bak atlama taşlarında yığılan sâdilere
nasıl çığırır yağmurun beslediğı volkan

şimşek kanatlarında, güneşin benzinden
armağan taşıyan kartallar gökyüzünde
gelecek çışkusu sarar vadileri bugünden
özlem çoğalır gözyaşlarımızın içinde

doldurur dudaklarımıza tebessümü yağmur
sinemizde kor olan sevdaların uyanışı var
şarkılar kaval deliklerinden bizlere kovulur
şimdi şarkılarda gözleri dolu yağmurlar

anlatır sana levendler, boyların şanını
ruhumuz asuman donanmasına ram-ı ram
yağmur parlatır bu sevdanın nişanını
açabilirsen kollarını, her sabah bayram

(03 Haziran '98,21: 40, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Vaktiyle Diriliş

Alacakaranlığın sardığı bir devirde
İlgıt ılgıt rüzgarın esmesi vardı
Çiğliğini duyardım yaprakların şehirde
Kan rengi toprađa dűřmesi vardı

Cılgası kaybolan gecenin sırtından
Toy delikanlıların geçmesi vardı
Yokluğu geberten yamalı pırtıdan
Asrın adamını seğmesi vardı

Ethem Vayvaylı

Yağmur, Kafes Tahtaları ve Gül

sen yağmur ol
dinle etrafındaki eski sedalardan kalma güverteyi
çırpınıver sıcak kum tanelerinin arasında bir lâhza
kanatlarını yapraklarına değdir, baharda akasyaların
merfezlerin en koyu karanlık kulvarlarından em yalnızlığı
ahlat köklerine kadar in ve ne varsa topla eski sedalardan
uçurtmaların kuyruklarında dövün eski günahların için
sen çamlı bellerin heykelini bronzlaştıran sağınaktasın
sen gamlı göllerin suyunu durultan sığınaktasın
sen yağmurdasın

tıb ki yağmursun
gözlerin yağmur tanesi, parmakların yağmur sicimi
ellerin, ah ak güllere tutunan damla damla ellerin
bana gök bulutun sıcaklığını duyuran berrak ellerin
avuçlarımdaki karınca göçünün üzerine yuvarlanıveren
bütün karıncalarımın canına kıyan, sonra ağlayıveren
gözlerindeki kristal tanelerini ellerime koyan hülyaların
sapsarı bir kafes içinde kızaran yanakların sussun
sen yağmur oluver, dar ikindi uykusususun
sen yağmursun

birakma beni, sensiz yaşanmaz yalnızlık memlaketinde
kır bütün kafes tahtalarını ayaklan kuru dallarıma
bütün o tozlu yolların kargaşasını dindir
emdir ayaklarımdaki rastgele çizgileri toprağa
inanma, yanaklarımda ark işletmem senin defolup gitmen için
biliyorum, sen yeryüzünün en duygulu dividisin
sayfalar senin ve benim yanaklarım, ince kum taneleri, çamur
kuşların ayak izleri ve ördeklerin ayak perdeleri belirir
vakit tamam, gök gürölde, ekinler devrilir
güllere dökölüver ve yürü git yağmur

(02 Haziran '98, İstanbul, İÜ Ktph.)

Ethem Vayvaylı

Yalnızlaşan Şehir

bu şehrin damarları yorgun
aşkı emmekte geçiyor caddeleri
bu şehirde
yalnız kadınlar çoğalıyor
yalnız erkekler hep çoktu zaten

Mayıs 2002

Ethem Vayvaylı

Yalnızlık

solsa gündüz
sonra ne düşünsem sen,
otursam sen, kalksam sen.
o gece ki içindeki gizem
sen, inceden kesilen çiğdem
sen, solsa gün ışıkları
ortalığa ilk bastıran sen.
çığlıkların ünlemiyle
acıların çiyleleriyle her gece
bir dağ gövdesi gibi
göğsüme yaslanan sen.
nerden türemiş belirsiz
birinden diğerine geçen uçurumlarınla
derin akıntıların, çarpık kentlerin
ve rüzgârlı camlarınla
bir kışa dönüşe sen.

yalnızlık!

Ethem Vayvaylı

Yanık Rengi Anılar

Seni ne çok özlemişim
Paslı kapı seslerinde
Ağlamaklı resmin kalmış
Sakladığım defterimde

(07 Mayıs '00, Ankara)

Ethem Vayvaylı

Yaşadığım Zaman

Senin alacan içine gizlenmiş
Nerde, ne zaman
Uyurken kumsalda karıncalar
Çıkarıverir de atarsın sakladıklarını

İşmar etme de ankadan sana kalmış
Zincire vurulu harflerle kurduğun kaosta
Cep boyu bir aynada sırda dalarken
Masmavi gökyüzü özlüyorum diye diye
Nasıl da satıyordun bizi karanlıklara

Özgür fantazilerin bileklerinden tutarak
Boşanmış teyyarelerin kanadından
Bir gemiye dolarak gelmiştin kumsala
Nasıl da bahsetmiştin kuşlardan

Hala sakladığın yakut taşın altında
Yetmiş ele rastlasam ve alsam
Kanayan dudaklarımıza ankadan
Arta kalır mı manefesto sadakati
Ve gelip geçerken Vezneciler^'de
Aldığım bütün otobüslerin saati
Toplar mı hayatı bu ince defterde

Gezerdim sokaklarında, kıyı uçlarında
Çırpıntı götürmez yüreğimde hafakanlar
Badire çarpıklıklarla şehir şahir
insan mı, tapınak mı, bir hercâi
Hayvanlar aleminden çığlık sesi eşliğinde
Bir suluboya tablosunda serçeler
Gözleri sürmeli anız güvercinleri
Hepsininde alacası tüylerini süsler
Ama neyleyim yaşadığım zaman
Senin alacan içine gizlenmiş

(05 Eylül '97, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Yaşama Ümitlerim

Bilemiyorum, doğduğum toprağı seviyorum
Güldüğüm sabahı ve tonca yalnızlığı
İsleyip kuruttuğun yağlıcan çiçeklerini
Sonsuz ve ılık şarkıları, dikenli gülleri
Varolmayı ve hasreti seviyorum

Sulara dökülen akşam üveyklerini
Alacakaranlıklardan damlayan yağmuru
göüsünden akan kanı, vurulduğunda
Tilki deliği önünde sabahlayan avcıları
Çareyi ve soğuyan iklimlerin canlılığını
Kutsal kitaplarda yazan insan anlığını
ve kurtarılmış, fethedilmiş toprakları
Senin gibi seviyorum

Bir de alabacaklı ekin başağını
Tepeleri çapraz kuşatan taş sıralarını
Ovaları birbirinden ayıran ara yolları
Ayak izlerini ve sabah andlarını
Elbet sevginin içtenliğini, soğukkanlılığını
Çiğliklerin mahpus ve hür olabildiği kırları
Şuların akışkan ve yorgun düştüğü ırmakları
Seni alev gibi saran gelincik tarlalarını
Yonca yeşilini, başak sarısını, yaprak kızılığını
Seni sever gibi seviyorum

(08 Haziran '00, Ankara)

Ethem Vayvaylı

Yaz Mevsimi

oysa usulca yağıyordu yağmur
güneş تنها bir ırmağa girer gibi
gökyüzü bizi seyreden kuşları korkutur
gökyüzü gülleri öpüyor gibi

bulutlar, paramparça, ıssız bahtiyarlar
uzansam kopacak o incecik kolları
ruhumu doyuran yaz mevsiminin
yanakları pembesini sökmüş güllerden
lacivert bir gölgelik örtmüş yolları
güller her akşam bir değişik ağlar

(23 Ağustos '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Yeminler Etti Nüveylâ

Yola iz bıraktı kar yağdığında
Ölüm veremli kızı önce buldu
Çimenliğe gömüldü vurulan serçe
Suna beyazı alnının rengi olurdu

Alevleri kuşattı nüveylânın gözleri
Yanaklarında alevdev güller açtı
kurşun yol buldu dudakları arasında
Kurşun laf oldu; üç harf oldu

Zaman kısarak sütü damlattı toprağa
Aya karşı bahar yeminleri etti karıncalar
Ayrılık üstüne yeminler etti nüveylâ
Gül yalan oldu, kanatları yalan oldu
Nazlı yalan oldu, suna yalan oldu.

(04 Kasım '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Yeni Bir Hayat

-vadideki zambak'a-

Bütün denizler efsun dağıtıyordu
Kollarımda ölmemem için gelecek
Herşey yıldız çığırına doğru
Ne çabuk: bitecek! ...

Umut şövalyelerinde aradık yüzler
Bu bizim dervişler, bizim erler
Salkımsöğüt uykularında
Bir çocuk: Gülecek! ...

Nasıl hala yaprak kümelerinde
Titrek gölgeler doğum gürüldür
Bir zambak kanatlanır içimden
Bir umut: Gelecek! ...

Sanki vadiler içinde kumlardayım
Bir ulu şahinlikte, bir uçurumdayım
Kalbim funda burçlarında
Bir çubuk: İncecik! ...

Gözyaşım içinde söndü yıldızlar
Yollarım düşlerine uzar da uzar
Yeniden edilse bana merhamet
Bir hayat: Gencecik! ...

(19 Mart '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Yeni Gün

ağlamaklı gözlerinde
durmalı cesur asker gibi
gözyaşların
yeni güne doldukca anılar
vurmalısın delice
lce susmalısın
bir şimşegin ardından
kalbinde gözlerin kadar
umudun da yakınlaşmalı
sevgiye...
ah! demeli
af dileyebilmeli merhamet
ve kutsanmış bir kaç söz taşıyorsa
en keskin sürgünlere
bu yürek
ah! diyebilmeli

lav durgun;gönlünce
erimeli şiiirlerin birinde
şehre dlmalı ne varsa
yamalı bakışlarından kalan
eski dağların

aldatılan yüreğime
rağmen doğurmalı gemiler
en yeni aşk sandallarını ki
bulmalıyım yeni günde kendimi
saray pencerelerindeki serânatta
senin odanın hafif-sarı ışıkları
dlmalı sonsuzca kollarıma
ben sarılmalıyım onlara
sana sarılmış gibi!

Ethem Vayvaylı

Yeni Kentlinin Şehir Maceraları

Sorarlarsa bir gece
Niye ketten döndüğümü
Yağmurun ıslattığı caddelerde
Bendim mutsuz
Şişli'de bir göz gördüm
Uykumdan önce
Hala gözlerim
O gözden beri uykusuz
Daracık andı
Bir kapı girişinde

Ellerim suçlu
Kırdı cam ve aynaları
Suratımdaki yeni kentli duruşuna
Mıhlandı kızgın ve acımaklı gözler
Daracık andı
Bir kapı girişinde

Bir göz ki heryanı alev dolu
Alevler yağmurla
Boy atmış,büyümüş
O gözler gecenin
İlk iki siyah devi
Şimdi anlarım
Onlar beni ketten sürmüş
Daracık andı
Bir kapı girişinde

Ethem Vayvaylı

Yerle Gök Arası Bir Yerde

Şuanda senin ülkendeyim
Tarihin içinden kandiller kuşanmış
Ilık bir ışık boşalırken kalbime
Adımlamaktayım

Ergen yıldızlara...
samanyoluna.

Isılık çalan teyyareler yanımda yönümde
Gözüm gönlüm çıksın herşey zührede
Ülkerde sapan taşları
Yaralı süreyya...

her yanında düğümü vurulu şiirin
Senin ülkende
Ölümden arta kalan bir şeyin
Olmadığından haber veren
Küçük taşlar var senin ülkende
Tarihin üstünden kalkan kuşlar
Açılan saray kapıları
Patişah sofraları
Kalkan fayton tozları
Hepsi senin ülkende

Yerle gök arası bir yerde
Ilık bir ışık boşalırken avuçlarıma
Adımlamaktayım
Senin zümrüt ülkende.

31 Temmuz '97, KÇ

Ethem Vayvaylı

Yine O Sâki

Üzerimde firkâtine su örten güneş
Tembeller meclisinde yine o sâki
Tunçtan avuçlarında yıllanmış şarap
Parçaladığı lûgâtın kim yerinde mâzi

Kuşlarımın tarlasında hazan-ı nalân
Zaman iyi atlara binmiş seyyâle
Her dem firâkla kıvranan aşk keşişi
Şu bizler ki kaldık her yarinde mazi

Ethem Vayvaylı

Yoksullaşan Zaman

Sevgili nüveyla, herşey bir duman
Gözyaşlarım sele dolduğu zaman
Yık göçünü bana kınalı kervan
Güz geldi de yine kalmadı kimsem

Yaz karları erir çoşar dereler
Sen gelmezsen bu dert beni pareler
Yıllar yılı tatlı idi yareler
Artık verem oldu kalmadı kimsem

çal kavalı derdi koca ihtiyar
Turnalar sürüyü çeker her bahar
Yağar obalara diz boyu kar
Kapandı kapılar kimsem kalmadı

(2000, Ankara)

Ethem Vayvaylı

Yol Göründü

ince dağlar,uzun dağlar
yol göründü,yar bitti
yüreğim kırgın ağlar
sapa vurdu hayat beni

kırdan sarı kuşum uçtu
gurbet oldu,yol göründü
dert dediğin bir avuçtu
sen gidince çok büyüdü

Ethem Vayvaylı

Yol Kenarı Ağacı

oturduğum sokaktan
geçti bütün atlılar
önümde birer birer
durup bana baktılar

saçları kara, saçları ak
kırbaçları yağlı-kaypak
beni yalnız koyarak
seyyâle olup aktılar

Ethem Vayvaylı

Yüreği Alev Saltanat

Hadi bırak ceylanlara
Saçlarından yıldız gibi aksın
Aksın erisin içinde kalyon ve deniz
İnsin dökülsün ırmaklara yıldız

Ah belgin umutlarımda ağaran çiçek
Kanı sıcak, yüreği alev saltanat
Sonsuz kurtuluşun bir bahar dediği
O bahar bu olsa gerek...

Ellerin..ellerin ki bir soyluluk
Ellerinde yurdumun tohumları
Analık ve kadınlıkla içiçe bir koruluk
Ah eli elimdeki çocuk

Beyaz kelebek yandı alevde

22.08.2000
22:33

Ethem Vayvaylı

Yüreğin Yine Kan

Uzaklardan gördüm şavkın tonunu
Goriot Baba şarkı söylüyordu
Çocuk erken yaşta gülümsüyordu
Bildircin sofrasını andıran
Yüreğin yine kan; kas, katı kan

Kalender dimağındaki monarşist heceler
Babâli caddelerinde hüküm sürerken
Gündüzün gökyüzüne karanlık kükrerken
Zeliha'nın hor bakışını andıran
Yüreğin yine kan; kas, katı kan

Cesaret evveli düşürdüğü sivalar
Bir kadehin sessizliğini ovalarsa
Ufku bir mitralyöz alevi kovalarsa
Hacın'ın katliamını andıran
Yüreğin yine kan; kas, katı kan

Kimsesiz denizde sensiz bir adam vardı
senden önce kıyısına çıkan adam vardı
Babalımı çek, cehennemlik kadam vardı
Güldevri dikenlerini andıran
Yüreğin yine kan; kas, katı kan

(02 Mayıs '98, İstanbul)

Ethem Vayvaylı

Zaman Tüneli

Ezel;
Bütün yalıntı ve kalıntılarıyla
Boğcamızda kızaran gün yağı
Ebed;
Kırgın kuşların dânece dansı
Gün görmemiş çocuklar parkı

Ethem Vayvaylı

Zamandan Sonsuzluğa

kırık hayalleri dağıttım
savdım içimdeki korkudan övgüleri
kovdum
emip bıraktım ciğerimden nargileyi
kaçıp kurtuldum zaman bulvarından
içtim sonsuz yalnızlığın ışığını

15.04.2002/Cebeci

Ethem Vayvaylı

Zor Ayrılık

Daracık bir andı
Bir kapı önü
Vurdun açtın sen
Bizim kapımızı

Bir ömür geçti
Güzel aşkınla
Seni alıp gittiler
Ağladım ardından

Sordum dostlara
Gelmedi dediler
Senden başkasını
Sevmedi dediler

Döküldü duvardan
Bütün resimler
N'eyleyim sevdimse
Suçum bu mu benim?

(Bahar 2000, Ankara)

Ethem Vayvaylı